

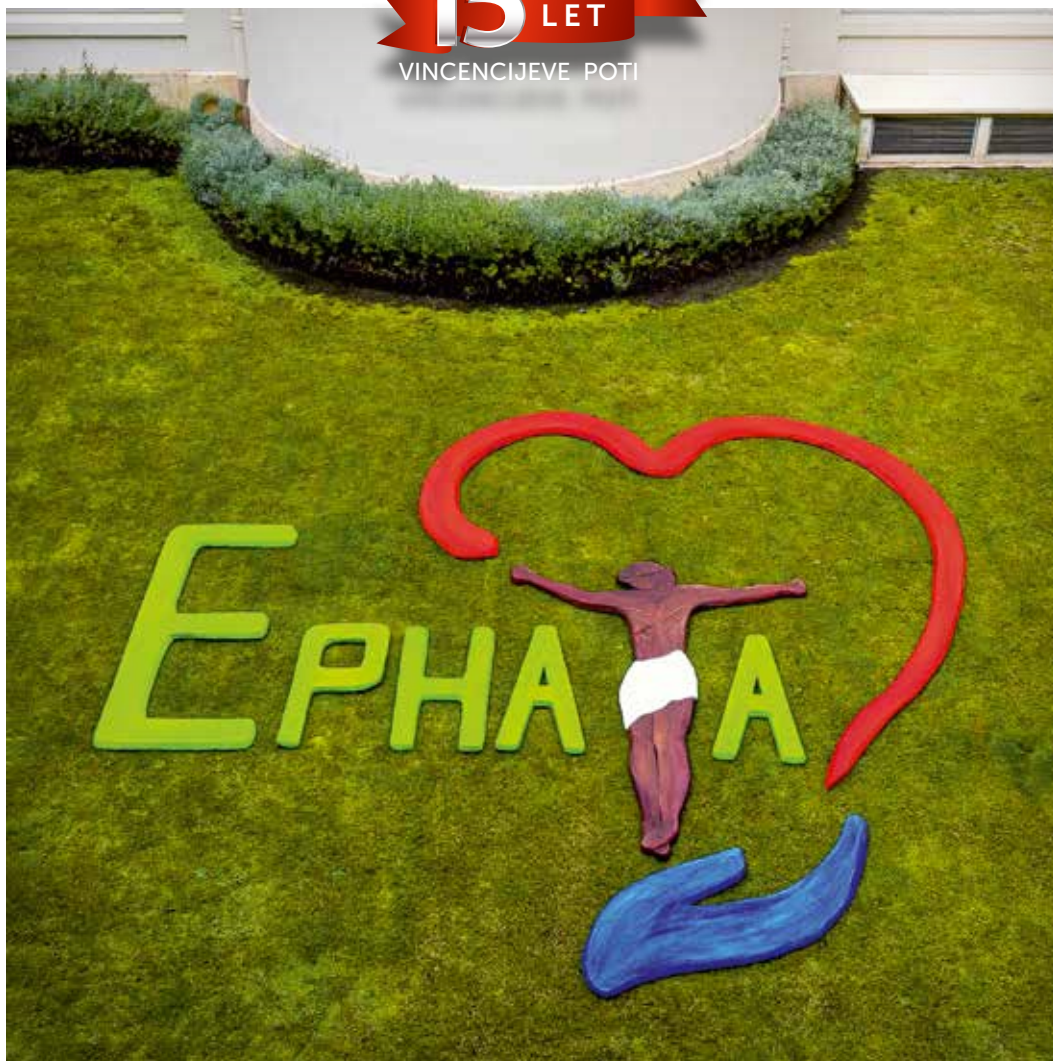
številka 3 | december • 2021

Vincencijeva pot

Glasilo Vincencijanske družine

15 LET

VINCENCIJEVE POTI

Kako živim s Kristusom in v Kristusu v srcu Afrike
Bolni in starejši, močni graditelji svetle prihodnosti, polne upanja
»Efatá – odpri se!«

Vincencijanska družina – kdo smo in kje

MISIJSKA DRUŽBA – LAZARISTI (CM)

Družba duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.

Kontaktna oseba: Marko Jeromel CM, provincialni asistent
Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/230-24-64,
cm.provincialat@rkc.si, www.lazaristi.si

Dom sv. Jožef – duhovno prosvetni center

Zasebni zavod s trojno dejavnostjo: duhovno-prosvetno, orglarsko šolo in institucionalnim varstvom starejših, ki je koncesijsko.

Direktorica: Irena Švab Kavčič
Naslov: Plečnikova ulica 29, 3000 Celje
Telefon: 059/073-800, info@jozef.si, www.jozef.si

Samostan lazaristov Mirenski Grad – Gnidovčev dom

Dom duhovnih vaj
Direktor: dr. Peter Žakelj CM; Naslov: Miren 216, 5291 Miren.
T: 05/398-43-00; G: 040 226 884; peter.zakelj@drustvo-vzd.si
info@mirenski-grad.si, www.mirenski-grad.si

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

Ravnatelj: Tilen Prinčič CM
Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/431-13-50,
ravnatelj.sdv@gmail.com, sdv.lazaristi.si

HČERE KRŠČANSKE LJUBEZNI – USMILJENKE (HKL)

Družba sester, ki sta jo ustanovili sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je duhovno in telesno služenje ubogim.

Vizitatorica: s. Francka Saje
Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.
Telefon: 01/562-90-10,
hkl.provincialat@rkc.si, www.usmiljenke.si

Dom sv. Katarine, Mengeš — Zavod usmiljenk

Institucionalno varstvo starejših s koncesijo.
Direktorica: Snežana Golob
Naslov: Zavrti 45, 1234 Mengeš. Telefon: 059/365-400
dom.sv.katarine@zavod-usmiljenk.si,
www.zavod-usmiljenk.si

MARIJINE SESTRE ČUDODELNE SVETINJE (MS)

Družba je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je pomoč bolnikom.

Vrhovna predstojnica: s. Kristina Rihar MS
Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/422-46-50,
ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si, marijine-sestre.rkc.si

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na: Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef, Plečnikova ulica 29, 3000 Celje
Račun: SI56 3300 0000 1631 628, sklic: 00 9001. Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov. Hvala za vsak dar!

DRUŠTVO PROSTOVOLJCEV VINCENCIJEVE ZVEZE DOBROTE (DP VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.

Kontaktna oseba: Andreja Ličen
Naslov: Miren 216, 5291 Miren. Telefon: 040/244-657;
andreja.licen@drustvo-vzd.si, info@drustvo-vzd.si,
www.brezdomec.si

MARIJANSKA VINCENCIJANSKA MLADINA (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen: da bi mladi v vsakdanjem življenju po Marijinem in Vincencijevem zgledu uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.

Kontaktna oseba: s. Vlasta Tacer HKL
Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.
Telefon: 031/503-011,
mvm.slovenija@gmail.com, www.lazaristi.si

VINCENCIJEVA DRUŽINA

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.

Voditeljica: Monika Klačna
Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/505-10-66

MEDNARODNO ZDRUŽENJE ČUDODELNE SVETINJE (AMM) – OTROCI BREZMADEŽNE

Namen: češčenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.

Kontaktna oseba: Marko Jeromel CM, provincialni asistent
Naslov: Maistrova ulica 2, 1000 Ljubljana.
Telefon: 041 566 565,
www.amm-brezmadezna.rkc.si

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

ANIN SKLAD

Ustanova, ki stoji ob strani številčnejšim družinam, da se lažje odločijo za več otrok.

Predsednik: p. Milan Kos OFMConv
Kontaktna oseba: Alen Salihović
Naslov: Poljanska 6, p.p. 2064, 1000 Ljubljana.
Telefon: 01/231-56-08,
ustanova.anin.sklad@gmail.com, www.anin-sklad.si

KRŠČANSKO BRATSTVO BOLNIKOV IN INVALIDOV (KBBi)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil o. Henry François. Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: Vstani in hodi.

Voditelj: Tone Planinšek
Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 041/384-324,
tone.planinsek@guest.arnes.si, bratstvo.si

Ob pomembnem mejniku Vincencijeve poti

Rok Žlender CM

Revija Vincencijeva pot letos praznuje 15. obletnico izhajanja. Gre za pomemben mejnik, ki ga je treba primerno ovrednotiti. Naj najprej izrazim iskrene čestitke vsem snovalcem revije ob tem lepem jubileju! Hvala vam za vaš trud, da vse, ki nas navdihuje karizma sv. Vincencija Pavelskega, ažurno obveščate o dogajanju v posameznih vejah Vincencijanske družine v Sloveniji.

Seveda pa je vsaka obletnica tudi priložnost za pogled naprej. Kakšna prihodnost čaka revijo Vincencijeva pot? Odgovor je pravzaprav preprost. Prihodnost je odvisna od življenja posameznih vej razvejanega drevesa Vincencijanske družine. V kolikor bodo posamezne veje žive, čvrste in polne življenjskega soka, se bo to odražalo tudi v številnih bogatih prispevkih te revije. Velja tudi obratno, če bodo posamezne veje postajale vedno bolj oslabele, suhe in preperele, bo postajala tudi revija iz številke v številko tanjša in siromašnejša.

Ko se je dosedanje cerkveno leto počasi poslavljalo in smo z adventnim časom že vstopili v novo, smo v apokaliptično obarvanih berilih nedeljske Božje besede lahko poslušali o časih velike stiske in o Kristusovem drugem prihodu. Kdor ima oči vsaj malce odprte, vidi in čuti tudi stisko mnogih naših bližnjih tukaj in zdaj. Z imenom in priimkom. To je čas in prostor, v katerega smo poklicani Vincencijevi 21. stoletja. Odpirajo se mi številna vprašanja. Ali bomo zmogli videti in odgovoriti na potrebe ubogih današnjega časa? Ali se zavedamo lepote in veličine našega poslanstva? Ali smo Vincencijevi po duši ali zgolj še po imenu?

Ni pa se poslovilo zgolj cerkveno leto. Poslovil se je tudi vizitator slovenske province Misijonske družbe g. Franc Rataj. Prav je, da se mu na tem mestu zahvalimo za njegov nemajhen doprinos k življenju Cerkve na Slovenskem. Osebo sem mu hvaležen za vse njegove nasvete in podporo v času moje priprave na duhovništvo. Dragi Franc, hvala Ti.

Naj nas čut odgovornosti in hvaležnosti do vseh Vincencijevih, ki so tlakovali pot pred nami in so se že poslovili s tega sveta, žene k čim večji predanosti v hoji za Kristusom po stopinjah našega duhovnega očeta. Želim si, da člani posameznih vej Vincencijanske družine po tej poti ne bi stopali posamično, ampak skupaj. K temu nas na poseben način vabi tudi sinoda, ki smo jo začeli pred kratkim. Potem bo tudi prihodnost naše skupne revije svetla. •

V tej številki lahko preberete:

- 2** Kako živim s Kristusom in v Kristusu v srcu Afrike
- 8** Bolni in starejši, močni graditelji svetle prihodnosti, polne upanja
- 18** »Efata – odpri se!«
- 22** Od Vahtarjeve ubožnice do Doma sv. Katarine
- 26** Božja beseda v vsakdanjem življenju
- 28** Biti lučka komu
- 35** Rajši grem v raj
- 38** Požar in poplava v dnevnem centru za brezdomce
- 40** Tudi člani Krščanskega bratstva beremo
- 46** Ko te prepoznam v obrazu ubogega

Revija Vincencijeva pot

Letnik XV, štev. 3

Urednik:

Miha Lokovšek

Odgovorni urednik:

Marko Jeromel CM,
provincialni asistent

Lektoriranje:

Celjska Mohorjeva družba

Oblikovanje in prelom:

Uroš Čanžek s.p. fotografiranje
porok in grafično oblikovanje

Izdaja:

za Vincencijansko družino – Dom sv. Jožef, Celje

Tisk: **Atelje 64, d. o. o.**

Naslov uredništva

Vincencijeva pot

Dom sv. Jožef

Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Telefon: **031 769 787**

Elektronska pošta:

miha.lokovsek@jozef.si

Fotografija na prvi strani:

z občnega zbora Družbe hčera

krščanske ljubezni, november 2021,

materna hiša v Parizu

Število izvodov: **900**

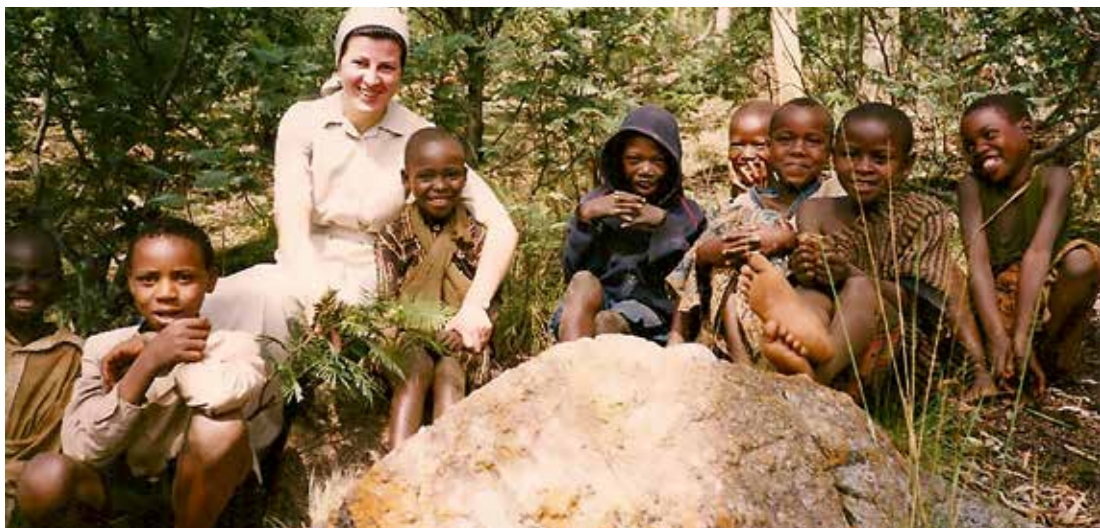
Glasilo je namenjeno interni uporabi

Če želite prejemati revijo
Vincencijeva pot, pišite na naslov
uredništva ali pokličite na zgoraj
zapisano telefonsko številko.

Kako živim s Kristusom in v Kristusu v srcu Afrike

s. Vesna Hiti HKL

Prva slika v Ruandi

Iz dneva v dan ponavljam in privzemam za svojo Pavlovo izpoved: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2,20). V tej močni zasidranosti v Kristusa in s Kristusom lahko kot sestra usmiljenka že trideset let svoje misijonsko poslanstvo živim v srcu Afrike.

Čas se hitro vrti, z njim pa lepi in težki trenutki. Toda ko gledam nanje v Božji perspektivi, so vsi z nebeško lučjo obsijani in vse skupaj lahko zaobjamem v eno samo misel: »VSE JE MILOST!« Meni je prav posebna milost tudi to, da po tridesetih letih uživam poseben dopust, v katerem si duša in telo nabirata novih moči. Prepričana sem, da je bila operacija kolka potrebna ne le za telesno, ampak tudi za dušno zdravlje.

Kako pomembno je, da se človek malo ustavi ter zavestneje in v miru občuti to »življenje v Kristusu«.

Ko smo 25. junija letos obhajali trideseti rojstni dan naše slovenske domovine, sem se tudi jaz zahvaljevala za tridesetletnico misijonskega delovanja; natanko na ta dan sem pristala v srcu Afrike in tam izvedela, kaj se dogaja doma. Prav tako nisem vedela, da je tudi v Ruandi že vojno stanje, o katerem se v Evropi ni nič slišalo. To dejstvo me ni niti malo prestrašilo, saj se je o vojni nekje na severu dežele le govorilo. Prestrašile so me preprostejše in bolj vsakdanje resničnosti: vožnja po tisti vijugasti drči visoko v hribih, ko sem se spraševala, le kako se bomo

S podhranjenimi otroki

potem spuščale? Od napetosti in strahu se mi je kar vrtelo v glavi. Ah, začelo se je misijonsko življenje; kako drugačno od lepih slikic z »zamorčki«! Vsak misijonar se mora srečati s krstom razbitih iluzij. Navdušenje se spremeni v negotovost. Vsi ti umazani, smrkavi otroci ...; povsod umazanija ...; in vsi bacili, vse bakterije, vse okužbe in paraziti samo čakajo, da

skočijo name! Potem se začenja privajanje in življenje postaja v danih okoliščinah normalno.

In ko se vse nekje ruši ter postaja megleno, se človek še močneje oklepa Kristusa.

Spominjam se, kako sem si v duhu predstavljala, da bom »spreobračala druge«,

V Centru AKAMURI

Center za fizioterapijo

srečala pa sem se z najtršo resničnostjo, da se ta pot spreobračanja začena pri meni! Ne gre le za spreobračanje v duhovnem smislu, ampak na vseh področjih.

Navajena na življenje v veliki skupnosti, kjer so mi v kuhinji zaupali le lupljenje krompirja in čiščenje solate, sem se znašla v mali skupnosti, kjer je bilo treba ob nedeljah pripraviti kosilo. Ena od sester domačink se še danes smeji ob spominu na mojo prvo kuharsko avanturo. Našla me je z debelo knjigo in si je ob tem mislila, kako pobožna sem, da celo v kuhinji prebiram Sveto pismo! Bila je pa le Slovenska kuharica, s pomočjo katere mi je uspelo skuhati nekaj riža in korenja. Priznam, da so se v tridesetih letih moje kuharske sposobnosti precej izboljšale.

Tudi izkušnje iz moje poklicne stroke so drugačne od pričakovanj. Če sem že medicinska sestra, bi morala poznati vsaj

svoj poklic! V domovini sem izpolnjevala naročila zdravnikov; v misijonih sem se morala preleviti v zdravnika, drugega ni! Zahteve so povsem drugačne: če pravilno pomagaš, bolnik lahko ozdravi ali pa umre; če ne pomagaš, zagotovo umre. Delale smo v zelo primitivnih pogojih. Koliko podhranjenih otrok, koliko šivanj ran po pretepih, koliko zapletov pri porodih, koliko voženj po tistih serpentinastih kolovozih z rešilnim avtomobilom v vseh vremenskih okoliščinah in v vseh dnevni in nočni urah ...

Ko sem v takih trenutkih občutila vso svojo nemoč, sem se še kako zavedala, da je Kristus moja edina Skala, edina Moč!

Četrto stoletja dolga doba v Zdravstvenem centru Mukungu v Ruandi je bila zame pravi blagoslov. Moja posebna ljubezen so bili bolniki in podhranjeni otroci. Tam, visoko

v hribih sem doživela toliko lepega in tudi toliko bolečega. Močno so me zaznamovali dogodki genocida, saj smo se več mesecev vsak dan pripravljale na smrt, ker smo skrivale nekaj otrok in eno dekle. To je bilo dolgo, krvavo obdobje, ki ga je težko na kratko opisati. Najhuje je bilo tedaj, ko smo v pokorščini morale zapustiti misijon in »izdati« otroke ter to dekle v nemilost razdivjane množice. Bog pa je potreboval našo pokorščino, da dokaže, da je on na delu. Vsi so bili čudežno rešeni, ker so prav po našem »begu« in na našo prošnjo prišli na postojanko vojaki modrih čelad in otroke ter dekle s helikopterjem rešili. Takrat sem doumela, kaj je blagoslov pokorščine.

Okusile smo tudi apokaliptične dogodke v taborišču smrti v Gomi, kjer so ruandijski begunci množično umirali za kolero in krvavo drisko. Od jutra do večera smo

le razdeljevale tekočino za rehidracijo ter infuzije. Ljudje so umirali kot muhe, tako da so bile ob cestah skladovnice trupel, ker jih ni bilo mogoče sproti pokopavati. Dogodki, ob katerih se sprašujem: je bilo to res ali se je odvijalo v filmu? Na žalost, bilo je res!

Dva meseca sem bila v tem peklu smrti. Ko se je epidemija nekoliko umirila in so si člani mednarodnih nevladnih organizacij dobesečno stopali na prste, smo želele »domov v Ruando«. Štiri sestre, od tega tri Slovenke, smo se vrstile na nekdanji misijon.

Kako so vse te vojne grozote delovale na moj poklic in moje duhovno življenje? Veliko, zelo veliko sem molila in se oklepala Boga. V strahu za življenje? V predanosti? Težko je reči; bilo je eno in drugo. Brez dvoma pa sta šli v korak človeški in duhovni razvoj.

V Centru AKAMURI

V Centru AKAMURI

Ko smo s terenskim vozilom prevažale bolnike in ranjence v bolnišnico, smo se tako poslavljale, kakor da se ne bomo nikoli več videle. Ceste so bile minirane, tolpe so napadale ... Kadar koli sem prevažala bolnike, sem si vedno rekla: »Življenja nočem **izgubiti**, moje življenje je **darovano!**«

Tem vojnim in povojnim letom so sledila leta umirjenega delovanja. Rane v narodu so se celile; nekatere prav zares v iskrenem odpuščanju, druge je le prekril pepel, pod njim pa še vedno tli iskra maščevanja. Sledila so tudi leta močnih političnih pritiskov, ki so nam večkrat jemali pogum in polet. Toda

zaradi ubogih in trpečih je treba vztrajati tudi tedaj, ko je težko in najtežje.

Kljub vsem težavam s hvaležnostjo gledam na to misijonsko romanje po tistih blatnih in vijugastih poteh visoko v hribih, ki so me vodile k najbolj ubogim. V srce in spomin so se zapisali njihovi obrazi, stiske in upanja. Kako naj bi pozabila na podhranjene otroke, katerih življenje je bilo na nitki, a so preživeli? V spominu nosim premnoge mamice, ki so se v naši porodnišnici ali prepeljane v bolnišnico veselile novega življenja. Osrečuje me zavest, da smo do ozdravitve pomagale številnim bolnikom, bile blizu osamljenim in preizkušanim.

Tudi za moje življenje so bile najbolj rodovitne prav preizkušnje, ki so me tako ali drugače oblikovale. Sicer se pa zavedam, da vsa moč prihaja od ZGORAJ in pa iz močne medsebojne sestrinske povezanosti. Le s skupnimi močmi in ob podpori dobrotnikov smo lahko vstopale v vse oblike uboštva ter pomagale tam, kjer so bile potrebe navečje.

Ko pa me je Božja Previdnost pred dvema letoma in pol pripeljala v »dolino« k mojim najlepšim otrokom v Center AKAMURI v Burundiju, res lahko rečem, da sem tudi jaz najsrečnejša usmiljenka. To seveda ne pomeni, da gre v življenju vse gladko; da ni stisk, skrbi, razočaranj, malodušja, negotovosti, jeze, razburjanja ... Toda kaj je vse to v primerjavi z notranjo srečo, ki jo doživljam tedaj, ko osrečujem te čudovite »posebne otroke«! O, kako rada bi vam posredovala žar njihovih iskrihivih oči, pesem in ples navdušenja! Naši otroci znajo občudovati, se znajo prisrčno veseliti in hvaležnost jim kar žari iz obraza. Zelo

Hvala iz Centra AKAMURI

dobro nas opazujejo in presodijo. Drug drugemu znajo nadeti karakteristično ime: zelo krepkemu fantu pravijo »nilski konj«, drugemu nemirnemu razgrajaču »veter«, meni sicer pravijo kar »mama«, ena deklica, ki ne zna govoriti, pa me nenehno kliče »Papačo«, tako da se me to ime kar dobro prijema. Ob neki priložnosti sem najmlajšim pokazala na župnika in vprašala, kdo je to. Eden je odgovoril: »Jezus!« Ko imamo vsak četrtek mašo, je ta zelo razgibana, a naš župnik se zna otrokom tako približati, da ga pozorno poslušajo in ga primerjajo kar z Jezusom. To pomeni »živeti Kristusa«!

Tudi mene ti otroci učijo »živeti Kristusa« v vsakdanjem življenju. Sprašujem se, ali vidijo Jezusa tudi v meni? Želim si, da bi ga videli in občutili! Želim si in se trudim, da bi jim posredovala njegovo

ljubezen in toplino: pristno, neponarejeno in zastonsko. O, če kdo, naši otroci dobro vedo, kdo jih ima resnično rad!

Ko se v jutranjem in večernem premišljevanju ter v evharistiji srečujem z Njim, ko jagode rožnega venca spremljajo moje korake, je v to duhovno dogajanje potopljeno vse moje življenje in delovanje. Njemu izročam načrte in skrbi, dobrotnike in prijatelje, sestre in sodelavce; pa tudi tiste, ki mi stopajo na prste in postavljajo prepreke.

Prepričana sem, da je molitev najlepša vez, najdragocenejše darilo, ki si ga lahko izmenjamo. Zato računam na vaše molitve, dragi vincencijanski sorodniki, in obljubljam svoje. Vse pa nas izročam v varstvo naši nebeški Materi! •

Bolni in starejši, močni graditelji svetle prihodnosti, polne upanja

Tomaž Mavrič CM, generalni superior

Rim, advent 2021

Dragi člani in članice Vincencijanske družine, Jezusova milost in njegov mir naj bosta vedno z nami!

Cerkev nam vsako leto podarja milostni dar, imenovan »advent«, ki nam na poseben način pomaga pripraviti srca in misli na božični čas. Ob razmišljanju o svetem Vincenciju Pavelskem kot »mistiku ljubezni« povabim nas vse, da meditiramo o neizpodbitnem in življenjsko pomembnem poslanstvu bolnih in starejših znotraj Cerkve in v svetu ter potemtakem tudi v naših družbah, združenjih, skupnostih, družinah in skupinah.

Če po eni strani človeška družba tako pogosto obravnava bolne in ostarele kot neuporabne za razvoj svetle prihodnosti in polne upanja za človeštvo, po drugi strani Jezus v Svetem pismu spreminja vse te predsodke ter bolnim in starejšim daje privilegirano vlogo v poslanstvu, ki mu ga je zaupal Oče, da pritegne vsa ljudstva k sebi in k svojemu srcu, da bi Božje kraljestvo postalo resničnost.

Ta svetopisemski preobrat izhaja iz radikalnega razlikovanja glede tistega, kdo je pravzaprav postavljen v središče. Kdo daje polni smisel našemu življenju, temu, kar počnemo, čemur posvečamo svoje darove in talente? Kdo je končni vir sreče in veselja? Na prvem mestu ni človek, ampak Bog.

Bil sem bolan in ste me obiskali.

Resnično povem vam, karkoli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.

Mt 25,31–46

Družba v središče pogosto postavlja človeško osebo, če je ta fizično in psihično dobičkonosna. Bog nima mesta ali – če že – je na tretjem ali četrtem mestu, odvisno od sebičnih pogledov posameznika. Logičen zaključek je, da v nekem trenutku postanejo bolni in starejši, kot ponavlja papež Frančišek, »izključeni iz naših družb« (prim. Fratelli tutti, Vsi bratje, 19–20, 278), ki niso več koristni in ne prispevajo k svetli prihodnosti, polni upanja za človeštvo.

Sveti Vincencij večkrat govori o vlogi bolnih:

»Večkrat sem že rekel in ob tej uri ne morem, da ne bi tega še enkrat ponovil, da moramo na tiste, ki trpijo zaradi bolezni v Družbi, gledati kot na blagoslov iste Družbe in hiše; kar moramo šteti za toliko bolj resnično, ker je naš Gospod Jezus Kristus ljubil to stanje stiske, skozi katero je sam hotel iti in je postal človek, da bi trpel« (Coste XII, 29–30. Konf. 184, O dobri rabi slabosti, 28. junija 1658).

»Bogu smo dolžni hvalo za to, da so po njegovi dobroti in usmiljenju v Družbi slabotni in bolni, ki svoje slabosti in trpljenje tako vdano prenašajo, da so za nas šola potrpežljivosti, kjer se učimo vseh kreposti. Zahvalili bomo Boga, da nam je dal take sobrate. Že mnogokrat sem rekel in moram še reči, da moremo bolnike v Družbi smatrati za blagoslov Družbe.« (Coste XI, 73. Nagovor o koristi in prenašanju bolezni).

»Toda v Družbi, ubogi Družbi!, oh, naj ne bo nikoli dovoljeno nič posebnega ne v hrani ne v obleki. Bolne, uboge bolnike vedno izvzamem! Da bi jim pomagali, bi bilo treba prodati celó cerkvene kelihe. Bog mi je dal veliko naklonjenosti do njih, zato ga prosim, naj tega istega duha podari Družbi« (Coste XII, 410. Konf. 220, O uboštvu, 5. dec. 1659).

Papež Frančišek v svojem sporočilu ob prvem svetovnem dnevu starih staršev in starejših citira »svetega starca, ki še naprej moli in dela za Cerkev«, zaslužnega papeža Benedikta XVI.: »Molitev starejših lahko varuje svet, ki mu pomaga morda bolj odločno kot aktivizem mnogih.« Papež Frančišek dodaja: »To je rekel skoraj ob koncu svojega pontifikata leta 2012. Kako lepo! Vaša

*»Kjer starejšim ne izkazujejo časti, ni prihodnosti za mlade.«
Še več: »Starejša oseba ni tujec. Stara oseba smo mi, v krajšem ali daljšem času, a še vedno neizogibno, čeprav o tem ne razmišljamo. In če se naučimo dobro ravnati s starejšimi, bodo tudi z nami ravnali tako.«*

molitev je zelo dragocen vir: to so pljuča, brez katerih ne moreta ne Cerkev ne svet.«

Papež tudi zatrjuje: »Za poslanstvo oznanjevanja evangelija ni upokojitvene starosti« in opredeljuje poklic starejših: »Ohranjati korenine, prenašati vero na mlade in skrbeti za najmlajše« (Sporočilo ob 1. svetovnem dnevu starih staršev in starejših, 25. julija 2021).

Papež Frančišek je med vrsto katehez o družini dejal: »Starejši so modra rezerva našega ljudstva! /.../ Prebuditi moramo kolektivni občutek hvaležnosti, spoštovanja in gostoljubja, da se bodo starejši počutili kot živi del svoje skupnosti.« Skupnost, ki ne zna izkazovati spoštovanja in naklonjenosti do starejših, »je zlobna družba. Cerkev, zvesta Božji besedi, ne more prenašati take degeneracije«.

»Kjer starejšim ne izkazujejo časti, ni prihodnosti za mlade.« Še več: »Starejša oseba ni tujec. Stara oseba smo mi, v krajšem ali daljšem času, a še vedno neizogibno, čeprav o tem ne razmišljamo. In če se naučimo dobro

»Tudi naši bolniki naj se zavedajo, da niso samo zato v bolniški sobi in postelji, da bi se zdravili, ampak tudi zato, da bi druge vsaj z zgledom učili krščanskih kreposti ...«

ravnati s starejšimi, bodo tudi z nami ravnali enako» (Papež Frančišek, splošna avdienca, sredo, 4. marca 2015).

Vincencij je razumel ta načela. V Splošnih pravilih, prvih Konstitucijah Misijonske družbe, piše:

»Med deli, ki jih je Kristus izvrševal in pogosto priporočal tistim, ki jih je pošiljal v svoj vinograd, je bilo eno izmed najpomembnejših to, da je skrbel za bolnike, zlasti za uboge, in jih obiskoval; zato naj ima Družba posebno skrb, ne samo za domače, marveč tudi za zunanje.« (Sp VI, 1). »Kjerkoli pa bolnika obiščejo, doma ali zunaj, naj ne gledajo v njem človeka, marveč Kristusa, ki zatrjuje, da se ta ljubezen njemu izkazuje.« (Sp VI, 2).

Sveti Vincencij je tudi sam nagovoril bolne z naslednjimi besedami:

»Tudi naši bolniki naj se zavedajo, da niso samo zato v bolniški sobi in postelji, da bi se zdravili, ampak tudi zato, da bi druge vsaj z zgledom učili krščanskih kreposti, zlasti potrpežljivosti in vdanosti v Božjo voljo. Tako bodo vsem, ki jih obiskujejo in jim strežejo, »prijeten vonj« Kristusov, tako da se bo v slabosti izpopolnjevala njihova krepost« (Sp VI, 3).

V tem adventnem času naj vsi v svojih skupnostih, družinah in skupinah vedno bolj odkrivamo »živi zaklad«, kar so naši bolni in starejši. So živa Jezusova prisotnost med nami. Oni so Jezus, ki mu dolgujemo vso svojo ljubezen ter vso skrb, ki jo lahko človeško ponudimo. Ostajajo naši učitelji, naši vzorniki in naša podpora pri gradnji svetle prihodnosti, polne upanja, saj nam Jezus po njih govori in nam kaže, na katerih temeljih smo povabljeni, naj gradimo svoje sanje, upe in cilje. Ne smemo podlegati miselnosti nekaterih področij društva, ki stare in bolne obravnavajo kot družbene odpadke: ko mine bežni trenutek veselja, ostanejo le žalost in razočaranje ter nesmiselno življenje.

Ko je Vincencij postal »mistik ljubezni«, je po Jezusovem zgledu razumel in živel odnos z bolnimi in ostarelimi.

Naj nas ta adventni čas povede vedno bolj v globine Jezusovega sporočila o bolnih in starejših, da bomo, ko se pripravljamo na praznovanje rojstva našega Odrešenika, lahko z njimi gradili svetlo prihodnost, polno upanja v luči njegove prisotnosti.

Vaš brat v sv. Vincenciju
Tomaž Mavrič CM
generalni superior •

Vincencijev dan 2021

s. Rozalija Laznik HKL

Člani kulturno-umetniške skupine z Jožefovega hriba so za sklep pripravili uprizoritev misterija "Bog kliče"

»Vzajemnost je potrebna,« je poudaril sv. Vincencij Pavelski na enem od posvetov Misijonske družbe – lazaristov leta 1647. Čez mnogo let je eden od njegovih namestnikov v smislu tega priporočila zapisal: »Vincencijevi živijo svoje služenje v povezanosti s Cerkvijo, Družbo in ubogimi!«

Zvesti temu in številnim drugim navodilom se Vincencijevi v Sloveniji (Misijonska družba, Hčere krščanske ljubezni, Marijine sestre čudodelne svetinje, Društvo

prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote, Vincencijeva zveza dobrote, Marijanska vincencijanska mladina, Vincencijevi konferenci Celje: sv. Jožef in sv. Danijel, Otroci Brezmadežne in Vincencijeva družina) zberemo vsako leto v bližini praznika sv. Vincencija, da se utrdimo v medsebojni povezanosti, da bi vzajemno šli na pot, tja, kamor je vsaka posamezna veja Vincencijanske družine poslana. K temu nas zadnja leta še prav posebej nagovarja tudi sedanji predstojnik, tokratni generalni superior Tomaž Mavrič CM, ki si zelo želi,

*»Živeti Jezusa Kristusa, da bomo
mogli prinašati Kristusa drugim.
Nič več, nič manj!«*

da vincencijansko karizmo poživljamo s konkretnimi dejanji krščanske ljubezni.

V soboto, 25. septembra 2021, smo se v lepem sončnem jutru srečali pri Domu sv. Jožefa in se po prisrčnem medsebojnem pozdravljanju odpravili v cerkev, pred oltar sv. Jožefa, da smo skupaj molili za pravega duha vseh naših ustanov, za nove duhovne poklice, kakor tudi za dobre sodelavce, da bomo zmogli prinašati evangelij sodobnemu svetu. Voditelj nas je povabil, naj »odložimo delo naših rok in se prepustimo molitvi, kakor je to znal sveti Jožef, da bi mirni, predani Bogu, svojim skupnostim, svojim dragim, svojemu poslanstvu in vsemu, kar je naše poslanstvo ali pa naše veselje, vedno le koristili in nikoli škodovali ...« (Povzeto iz molitvene ure).

Molitveni uri, ki so jo pripravili ter vodili lazaristi in ki nas je s svojo vsebino izredno nagovorila, je sledilo somaševanje. Ob lepem številu sobratov ga je vodil g. Marko Jeromel CM, provincialni asistent; vizitator g. Franc Rataj se namreč zaradi težke bolezni srečanja ni mogel udeležiti. Gospod Marko nas je v svojem nagovoru navduševal za ljubezen do Jezusa Kristusa, ki naj bo v našem življenju in delovanju

vedno na prvem mestu, ker bo potem »prav in dobro tudi vse drugo«. »Živeti Jezusa Kristusa, da bomo mogli prinašati Kristusa drugim. Nič več, nič manj!« Morda se s strahom oziramo v prihodnost zaradi težkih razmer, kot so pandemija, naravne katastrofe, boleče pomanjkanje poklicev v naših vrstah, vendar ob vsem tem ne smemo pozabiti, da tudi v času življenja sv. Vincencija ni bilo nič lažje in nič drugače. Sv. Vincencij in nam domači bl. škof Anton Martin Slomšek, ki je pripeljal lazariste na hrib Sv. Jožefa, se nista prav nič bala razmer, v katerih sta živela, temveč sta po zgledu sv. Jožefa spodbujala k edinosti, k življenju po evangeliju, k rasti v milosti, da bi mogli Bogu in bližnjim služiti v veri, upanju, ljubezni in pravičnosti.

Sveti maši je sledilo srečanje pri bratsko-sestrski mizi, kjer se je razvil sproščen

Skupaj zbrani pri bogoslužju

pogovor, saj se z nekaterimi udeleženci že dolgo nismo videli. Čas je prehitro potekel in že smo bili povabljeni v atrij, kjer so mladi iz kulturno umetniške skupine Jožefovega hriba izredno doživeto predstavili misterij Nika Kureta Bog kliče. Vsebina misterija govori o dogajanju v tridesetih letih prejšnjega stoletja. Moški, ki je bil v prvi svetovni vojni razglašen za pogrešanega, se kot revolucionar skozi Rusijo vrne domov, s posebnim naročilom. Doma želi izpeljati, kar se je v Rusiji dogajalo leta 1917 ... Njegova mati dve desetletji vztrajno moli zanj in tudi v resnici izmoli spreobrnitev vrnjenega sina – revolucionarja, kot tudi trdnost delavca in brezposelnega, ki ju je hotel pridobiti za svoje ideje. Kako velika je moč molitve verne matere!

S tem močnim sporočilom misterija bi se še kar zadržali v pogovoru, vendar se je bilo treba vrniti v sedanost in se podati na pot v svoje skupnosti, k dejavnostim, kamor nas pošilja sv. Vincencij.

Sveti Vincencij bi se prav gotovo tudi danes oziral predvsem na Jezusa Kristusa in nas poslal tja, kjer nas čakajo ubogi!

Sveti Jožef, zaščitnik svete Cerkve – prosi za nas!

Sveti Vincencij, zavetnik revežev – prosi za nas!

Bl. škof Anton Martin Slomšek, skrbni učitelj svete vere – prosi za nas! ●

Slovo od vizitatorja g. Franca Rataja

Rok Žlender CM

Od vizitatorja g. Franca Rataja smo se poslovili v župniji Celje-Sv. Jožef, kjer je nekaj let tudi služboval.

V petek popoldne, 19. novembra 2021, smo se poslovili od našega vizitatorja Franca Rataja. V župnijski cerkvi sv. Jožefa nad Celjem je bila najprej pogrebna sveta maša, ki jo je ob somaševanju škofov in duhovnikov daroval ljubljanski nadškof in metropolit Stanislav Zore. Sveti maši je sledil pogreb pokojnega sobrata na celjskem pokopališču.

Objavljamo pridigo nadškofa Stanislava Zoreta.

Spoštovani sorodniki pokojnega duhovnika Franca Rataja, dragi sobratje lazaristi,

spoštovani prijatelji, dragi bratje in sestre. Zahvaljujem se vam, da smo se zbrali ob oltarju, da se bomo s Kristusovo daritvijo nebeškemu Očetu za vse nas Bogu zahvalili za življenje pokojnega gospoda Franca, obenem pa bomo kot kristjani tudi molili zanj, da bi bil po Božjem usmiljenju deležen »venca pravičnosti, ki mu ga bo dal Gospod, pravični sodnik. Pa ne le njemu, marveč vsem, ki ljubijo njegov prihod« (prim. 2 Tim 4,8).

V evangelijskem odlomku smo slišali Jezusa, kako vabi k sebi: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom

dal počitek.« Na to Jezusovo povabilo je v življenju večkrat odgovoril pokojni duhovnik. Kdo namreč v življenju ne doživlja bremena, za katerega se včasih zazdi, da je zanj pretežko, da ga presega. Koliko je bilo v življenju našega pokojnega takih trenutkov, ve samo Bog sam. Vemo pa, da vsak duhovnik na svoj način doživlja to, o čemer piše apostol Pavel v Drugem pismu Korinčanom: »V trudu in mukah, v pogostem bedenju, v lakoti in žeji, v pogostih postih, v mrazu in goloti. Poleg tega še vse, kar me dan za dnem zaposluje, skrb za vse Cerkve. Kdo je slaboten, ne da bi bil tudi jaz slaboten? Kdo pa se spotika, ne da bi tudi mene žgalo?» (2 Kor 11,27-29). Kam naj gre s svojimi preizkušnjami, kam naj gre z bremeni tistih, ki so mu zaupani, da bi jih zbiral, jih posvečeval in jim oznanjal?

In kam naj gre s svojo odgovornostjo za brate, ki mu je bila naložena pred tremi leti, ko je bil imenovan za vizitatorja Slovenske province lazaristov? Tudi bratje vedno predstavljajo skrb in ljubezen, veselje in preizkušnjo. Tudi z brati in vsem, kar bratje so, je stopal pred Jezusa v tabernaklju ter mu priporočal nje in sebe. Živel je Pavlovo misel: »Ti pa bodi v vsem trezen, pretrpi nadloge, opravi poslanstvo evangelista in izpolni svojo službo« (2 Tim 4,5).

Danes pa tudi s svojimi vprašanji ob njegovi smrti in s svojim žalovanjem ob slovesu od njega prihajamo pred Gospoda, ki je svojim učencem povedal, da je v hiši njegovega očeta veliko bivališč. Da odhaja, da jim pripravi prostor. In da bo zopet prišel in nas k sebi vzel, da bomo tudi mi tam, kjer je on (prim. Jn 14,2-3). Ob vseh vprašanjih prihajamo tudi s prošnjo, naj Gospod tudi

ob pogrebu pokojnega duhovnika Franca utrdi našo vero v vstajenje: v Jezusovo vstajenje, v vstajenje pokojnega Franca in v naše vstajenje. Kajti on je »vstajenje in življenje« (Jn 11,25).

Živel je Pavlovo misel:

»Ti pa bodi v vsem trezen,

pretrpi nadloge,

opravi poslanstvo evangelista in

izpolni svojo službo« (2 Tim 4,5).

»Prejel sem od Gospoda Jezusa, da spričam blagovest o ljubezni Božji.« Ta misel je prevzela novomašnika Franca, ko je 13. julija leta 1975 obhajal novo mašo v Šentjurju. V glavni mašni prošnji smo rajnega duhovnika priporočili Bogu, ki ga je poklical v svojo službo, da bi zbiral njegovo ljudstvo in oznanjal evangelij. Kako blizu sta novomašno geslo in misel glavne mašne prošnje.

Duhovništvo se začne z Božjim klicem. Nobene človeške želje ali načrti ne morejo biti v korenini duhovništva. Duhovništvo je dar, čista milost, povabilo in poklicanost. Je odlikovanje, saj je znamenje Božjega zaupanja in dobrote. »Prejel sem od Gospoda Jezusa,« je pisalo na novomašni podobici pokojnega duhovnika. Obenem pa je vedno znova tudi spoznanje, skozi katerega so šli vsi Jezusovi učenci vseh časov, da imamo ta zaklad »v lončenih posodah, da bi bila ta presežnost moči Božja in ne iz nas« (2 Kor 4,7). »Da se ... ne bi prevzel,« pravi apostol Pavel (2 Kor 12,7).

Somaševanje med pogrebno mašo je vodil ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore

Sprejeti Božji klic pomeni nasloniti se na Jezusa, na njegov križ in na njegovo vstajenje. »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj« (Lk 9,23). Križi, ki jih je v življenju sprejemal gospod Franc, nam večinoma ostajajo skriti. Bili so del hoje za Jezusom in trdne vere v odrešujoče delovanje tistih naših križev, ki jih pridružimo Jezusovemu križu. S temi križi uresničujemo to, kar je ugotovil apostol Pavel: »Zdaj se veselim, ko trpim za vas ter s svoje strani dopolnjujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev« (Kol 1,24).

Bolj pa je bil za vse nas viden njegov zadnji križ, križ njegove bolezni. Najbrž ni bil najtežji. Najtežji so tisti križi, ki se ne vidijo. Tisti križi, ki jih ljudje nalagamo drug drugemu. Vendar pa je bil križ bolezni zanj usoden. Ko sem ga zadnjič videl, sem ga vprašal: »Franc, kako je?« Odgovoril mi je: »Slabo. Težko je.«

S to besedo je v mojih očeh postal svetlejši. Nobenega leporečanja. Nobenega prepričevanja, kako je vse v najlepšem redu. Nobenega sprenevedanja nad boleznijo in nad vsem drugim, kar je nosil v duši. Iskrena beseda človeka, ki zna biti ponižen pred seboj in pred svojim Bogom, s tem pa tudi ponižen sam pred seboj in pred vsem, kar nosi in kar doživlja. Dragi gospod Franc, hvala ti za ta zgled ponižnega realizma.

Bil je član Misijonske družbe, katere posebna karizma je ravno oznanjevanje evangelija. To poslanstvo je drugi del njegovega novomašnega gesla: »Prejel sem od Gospoda Jezusa, da spričam blagovest o ljubezni Božji.« Pričevati za Božjo ljubezen najprej pomeni živeti iz te Božje ljubezni. Če namreč Božja ljubezen ne postane oznanjevalčevo življenje, srčika njegovega bivanja in delovanja, bo klonil ob prvih ovirah, na katere bo kot oznanjevalec naletel. Pavlova spodbuda Timoteju se mu bo zdela prezahtevna in neuresničljiva:

»Rotim te pri Bogu in Kristusu Jezusu, ki bo sodil žive in mrtve, pri njegovi pojavitvi in njegovem kraljestvu: Oznanjuj besedo, vztrajaj v ugodnih in neugodnih okoliščinah. Prepričaj, grajaj, spodbujaj z vso potrpežljivostjo in poučevanjem.«

»Rotim te pri Bogu in Kristusu Jezusu, ki bo sodil žive in mrtve, pri njegovi pojavitvi in njegovem kraljestvu: Oznanjuj besedo, vztrajaj v ugodnih in neugodnih okoliščinah. Prepričaj, grajaj, spodbujaj z vso potrpežljivostjo in poučevanjem.« Vse to je pokojni gospod Franc živel in uresničeval v različnih krajih svojega duhovniškega služenja in oznanjevanja. Dragi gospod Franc, hvala ti za zgled zvestega in vztrajnega oznanjevalca.

Vsem sorodnikom in njegovim sobratom lazaristom izrekam sožalje ob smrti dragega duhovnika Franca. Ohranjajmo v sebi dediščino, ki nam jo je zapustil s svojim življenjem: dediščino ponižnosti in dediščino zvestobe v oznanjevanju.

Dobrega Boga prosim, naj bo usmiljen in naj izpolni hrepenenje, ki ga je v srcu nosil pokojni duhovnik Franc: »Kakor hrepeni jelen po potokih voda, tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog. Mojo dušo žeja po Bogu, po živem Bogu ... Stopil bom k Božjemu oltarju, k Bogu veselja moje

radosti.« Dragi gospod Franc! S svojo smrtjo si se poslovil od oltarja daritve in žrtve. Naj te Jezus Kristus pridruži oltarju Božje slave.

In naj pri tem oltarju slave ne preneha tvoja molitev za vse, h katerim si bil poslan kot duhovnik, za vse, ki si jih nosil v srcu kot vizitator, za celotno Cerkev v Sloveniji in za nove duhovne poklice.

Naj bo Gospod tvoj večni počitek.
Amen. •

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

*Prostovoljne prispevke lahko
nakažete na:*

*Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef,
Plečnikova ulica 29, 3000 Celje*

Transakcijski račun:

*SI56 3300 0000 1631 628,
sklic: 00 9001*

*Če želite potrdilo o nakazilu, nam
na uredništvo sporočite vaš naslov.*

Hvala za vsak dar!

»Efatá – odpri se!«

s. Marta Raub HKL

Občni zbor Družbe hčera krščanske ljubezni od 29. oktobra do 21. novembra 2021 v materni hiši v Parizu.

»**E**fatá – odpri se!« (Mr 7,34) Ta Jezusova beseda gluhonememu iz evangelija po Marku nas je spremljala vse od 9. maja 2019, ko nam je vrhovna predstojnica s. Kathleen Appler na praznik sv. Ludovike sporočila temo občnega zbora 2021. Povabila nas je, naj zaslišimo ta klic,

ki prinaša upanje, in se podamo na pot, kjer vse postane mogoče.

V zadnjih dveh letih in pol je bila ta pot v celotni Družbi prepletena z molitvijo, premišljevanjem in izmenjavah o izzivih, ki so nam bili predloženi:

- drznost krščanske ljubezni – pregled prehojene poti od zadnjega občnega zbora 2015,

Molitev v kapeli Marijinega prikazanja s. Katarini

- človekove pravice in celostni razvoj tistih, ki so najbolj zapuščeni od človeške družbe,
- zaščita »skupnega doma«,
- »mistika« živeti skupaj,
- izročanje vere in krščanskih vrednot mladim rodovom.

Pandemija covida-19 je preprečila, da bi se na občnem zboru v mesecu maju in juniju 2021 v materni hiši v Parizu zbrale vizitatorice in odposlanke iz petdesetih provinc in ene pokrajine. Božja previdnost je poskrbela, da smo se 19. oktobra zvečer zbrale skoraj vse. Iz Slovenske province sva se občnega zbora udeležili vizitatorica s. Francka Saje in s. Marta Rauh, iz Albanske pokrajine pa sta prišli s. Elizabeta Saliqunaj in s. Tereza Prekaj. Zaradi zaprtja države niso mogle priti sestre iz Vietnama, sestre iz Konga niso dobile vizumov, sestre iz Madagaskarja pa niso imele letalske povezave.

Takoj ob prihodu v materno hišo nas je pričakal logo občnega zbora in široki nasmehi sester, ki so bili seveda skriti za maskami. Prva dolžnost, ki nas je doletela, je bilo testiranje za covid-19. Hvaležne smo Gospodu, da nobena ni bila pozitivna, prav tako tudi na testiranju ob koncu duhovnih vaj in na sredini občnega zbora.

Duhovni uvod so bile osemndnevne duhovne vaje med 19. in 27. oktobrom, ki jih je pripravil generalni ravnatelj g. Bernard Schoepfer CM. Na molitveno srečanje z Gospodom so nas k osebni molitvi in pred izpostavljenim najsvetejšim zakramentom

*»O Marija,
brez madeža spočeta,
prosi za nas,
ki se k tebi zatekamo«*

vabili Samarijanka (Jn 4,1-42), Zahej (Lk 19,1-10), grešnica (Jn 8, 1-11), Pilat (Jn 18,28-19,16), kanaanska žena (Mt 15,21-28), desni razbojnik (Lk 23,32-43), Marija Magdalena (Jn 20,11-18) in apostol Peter (Jn 21,14-19) ter osem blagrov (Mt 5,3-12). Vrhunec teh dni in hkrati zaključek je bila sveta maša pri Svetem Lazarju. Skupaj smo prosile sv. Vincencija za blagoslov občnemu zboru.

V petek, 29. oktobra, na prvi dan zbora, nas je generalni superior g. Tomaž Mavrič CM s pomočjo dnevne Božje besede spodbudil, naj si prizadevamo imeti srce apostola Pavla, da bi se popolnoma osredotočili na svoja prizadevanja, da bi priskočili na pomoč ubogim in trpečim, in da bi imeli Jezusovo srce, da bi zagotovili, da se vsa naša dejanja izvajajo pravično in po evangeliju.

Sledili so dnevi poglobljanja v izzive, ki so potekali v preprostem sestrinskem ozračju, medsebojni delitvi misli, izkustev, kultur, načinov služenja in bogastvu pogovorov ter iskanju poti, s katerimi bi odgovorile na te izzive. V pomoč so nam bili kardinal Luis Antonio Tagle, g. Bruno-Marie Duffé, s. Véronique Margron, s. Maria Luisa Berzosa Gonzales in s. Catherine Prendergast. Prav tako so nam bile v veliko pomoč sestre matrne hiše s sodelavci, prevajalke,

predvsem pa molitvena podpora sester po svetu. Naj jih Gospod blagoslavlja!

Pomembni trenutki med občnim zborom so bile volitve vrhovne predstojnice, vrhovnih svetovalk in vrhovne asistentinje. Za vrhovno predstojnico je bila izvoljena Francozinja s. Françoise Petit, ki je to službo opravljala zadnje leto in pol. Nasledila je s. Kathleen Appler, ki je po hudi bolezni lani marca odšla k Očetu. S. Françoise bodo v pomoč vrhovna asistentinja s. Julie Kubasak iz Združenih držav Amerike ter vrhovne svetovalke s. Alicia Margarita Cortes Cazares iz Mehike, s. Ana Amélia Cunha iz Brazilije, s. Hanna Cybula iz Poljske, s. Theresa Eke iz Nigerije, s. Luiza Farri iz Italije, s. Antonia Gonzales Granado iz Španije in s. Anna Wiwiek Soepratiwi iz Indonezije.

Da ne bi bili naša razmišljanja, iskanja in pogovori sami sebi namen, sta nas bogato pripravljene liturgija in molitev usmerjali h Gospodu. Jutranjo molitev smo imele po jezikovnih skupinah, pri svetih mašah smo prepevale v »tisoč« jeziki, poleg bolj razširjenih jezikov tudi arabsko, hindu, etiopsko, filipinsko ... Za večerno molitev smo se pridružile večernicam, ki jih sestre matrne hiše molijo skupaj z ljudmi v kapeli Naše ljube Gospe s čudodelno svetinjo. Ta kapela, kjer je leta 1830 Božja Mati Marija s. Katarini Labouré izročila svetinjo z vzklikom »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo«, je bil tudi za nas milostni kraj srečevanja z Gospodom, z Brezmadežno, s sv. Katarino Labouré, našima ustanoviteljema sv. Ludoviko de Marillac in sv. Vincencijem Pavelskim ter drugimi svetimi. Kako blagodejna je bila večerna tihota, v kateri je vsaka

Zavzeta izmenjava v dvorani

Papež nagovarja udeleženske zbora in vse hčere hrščanske ljubezni

osebno izročala svoje prošnje in zahvale v Marijine roke! Poromale smo tudi v cerkev sv. Nikolaja-des Champs, kjer smo skupaj s sv. Ludoviko podoživele njeno binkošno Luč, razsvetljenje na binkošti leta 1623, v katerem ji je Gospod med drugim razodel začetke naše Družbe.

Predzadnji dan občnega zbora nas je s. Françoise povabila k posebnemu poslušanju. Papež Frančišek je vsem udeleženkam občnega zbora in vsem sestram poslal svoje video sporočilo. Med drugim nam je dejal: »Tema, ki ste jo izbrale, Efatá, je pogumna in vodi k razmišljanju o tem, kako je potrebno, da »stopite ven«, da se ne naveličate »hoditi k (ubogim)« in »se srečujete z drugimi«. To je za vas značilno že od vsega začetka. Vaša Družba je skupnost žena, da bi ubogim prinašala Kristusovo ljubezen. To vas je popeljalo po vsem svetu, ne le za delo v velikih ustanovah, kot so bolnišnice, sirotišnice in šole, temveč

tudi na obiske, da uboge srečate v krajih, kjer živijo, da bi skupaj z njimi odkrivale poti za rast v človečnosti, za napredovanje v življenju in za duhovno oskrbo. Vabim vas, da pogledate v lepoto svojega poklica ... Lep je, mar ne? Bog je prav vam zaupal tiste, ki jih ima najraje, uboge. Njihove matere in sestre ste, ne njihove mačehe ... Matere in sestre.« Svoje sporočilo je končal z besedami: »Gospod naj vas blagoslovi in Devica Marija varuje! In prosim vas, ne pozabite moliti zame! Hvala!«

Občni zbor smo zaključile 21. novembra, na praznik Kristusa Kralja, praznik, s katerim se zaključi liturgično leto in se odpre novo. Pomenljivi so bili trenutki, ko smo se vse članice zbora podpisale v zgodovinski dokument Družbe, veliko knjigo, ki jo je konec 17. stoletja začela vrhovna predstojnica s. Maturina Guérin, druga naslednica sv. Ludovike. Med sklepno sveto mašo smo vse dneve občnega zbora skupaj z zahvalami in prošnjami za blagoslov položile na oltar. G. Tomaž Mavrič nas je spodbudil, da se tema zbora »Efatá – odpri se« danes ne zapira. S pomočjo dokumenta, ki bo nastal kot sad zbora, bomo ta klic živele naprej.

Sedaj tudi tebi, ki bereš te vrstice, kličemo: »Efatá – odpri se!« •

Od Vahtarjeve ubožnice do Doma sv. Katarine

Petra Hubad Gabršček

V septembru so sestre usmiljenke s sveto mašo obeležile svojih 100 let prisotnosti v tej lepi, ne tako majhni in niti ne tako veliki občini Mengeš.

Njihova zgodba se sicer začne v mesecu januarju pred 100 leti, ko so se prvič pojavile med Mengšani.

Njihovo uradno ime je Hčere krščanske ljubezni, vendar so jih ljudje poimenovali v sestre usmiljenke, saj so vso svojo pozornost in ljubezen ter sočutje namenjale sočloveku.

Leta 1921 so se naselile na Prijateljske roke so umetelno izdelale simbolno darilo

Vahtarjevi domačiji – njen lastnik jim jo je podaril, da bi v njej sprejemale »majhne« ljudi, tiste, ki nimajo ničesar in nikogar. Sestre naj bi tako kot zanj iz njegove zapuščine skrbele še za deset najrevnejših »meščanov«. Z lastnimi močmi so dograjevale domačijo, ki se je je med domačini prijelo ime Vahtarjeva ubožnica.

Zgodovina do sester ni bila lahka in prijazna, vendar so pri svojem poslanstvu vztrajale in imele vero, da bo na koncu vse tako, kot mora biti. V času med obema

vojnama se je domačija preimenovala v Dom onemoglih, ta pa v Dom počitka. Nacionalizacija in agrarna reforma sta sestre in vse njihovo delo odmaknila od ljudi.

Provincialno predstojništvo je leta 1973 prav za starajoče sestre zgradilo hišo na Vrhovnikovi ulici št.1. Hiša se je vedo bolj polnila, tudi za sestre, ki so se upokojile v Domu počitka. Leta 1976 so se sestre začele vključevati v Dom za stare v Kamniku, poučevale so verouk, obiskovale bolne in

Po zahvalni sveti maši v mengeški cerkvi

osamljene. Glavno poslanstvo je bilo in še vedno je – skrb za druge.

Z denacionalizacijo so dobile nazaj, kar jim je bilo odvzeto z agrarno reformo in nacionalizacijo. Tako je ob hiši na Zavrti 45 zrastel Dom sv. Katarine, ki lahko sprejme 60 oskrbovancev. 3. januarja 2012 je Dom začel sprejemati stanovalce ter zaposlovati osebje. Sedaj je v Domu 60 stanovalcev, med njimi 12 sester usmiljenk. V domu so zaposleni zunanji kadri, ki se jim pridružujejo tudi sestre usmiljenke in tako nadaljujejo svoje poslanstvo. •

Vincencijeva spodbuda

Dajte mi človeka, ki vse življenje izpolnjuje Božjo voljo; on začenja na zemlji delati, kar delajo blaženi v nebesih; svoja nebesa začenja tu na zemlji, ker ne pozna druge volje kot Božjo; v tem je udeležba pri sreči blaženih.

(Sv. Vincencij)

Prižgimo luči

Irena Švab Kavčič

Vteh dneh mi je na poti v službo voznik poslal svetlobni signal. Nisem ga bila vesela! Nasveta Gregorja Čušina, da naj voznike, ki nas vznemirijo, pač blagoslovimo, nisem uspela udomačiti. Za revijo, v kateri naj bi bilo to razmišljanje objavljeno, tudi ni primerno, da bi zapisala vse, kar se je v tistih nekaj sekundah dogajalo. ... Nato sem ugotovila, da vozim brez prižganih luči.

Koliko dobronamernih opozoril spregledamo ali se celo vznemirjamo zaradi njih? Si dovolimo, da bi kdo vedel več, videl širše, kot vidimo sami? Tiste dolge luči me še vedno spremljajo. Voznika je skrbelo za njegovo in varnost vseh na cesti, mene pa je gnala jeza nad domnevnim nepotrpežljivcem, ki mi vsiljuje svoj pogled. Nisem videla. Pravila v cestnem prometu so jasna. Na določenih odsekih se vozi z zmanjšano hitrostjo, na nekaterih lahko drvimo. A vsega, kar zmorejo naši konjički, ne moremo preizkusiti. Če to počnemo, nas lahko doleti kazen. Na vsakem od nas je ali bomo spoštovali pravila ali bomo plačali kazen. Omejitve nam omogočajo skupno uporabo cest, tako da lahko vsak prispe od izhodišča do cilja. Tisti, ki pravil ne spoštujemo, tvegamo plačilo kazni. To je pač cena našega načina vožnje. Vse do tam, ko s takim načinom ogrozimo

varnost in življenje drugih udeležencev v prometu.

Prav tako je upoštevanje pogoja PCT lahko izbira posameznika. Lahko se odločimo in se ne testiramo, niti se ne cepimo. Posledica tega so razne omejitve, ko ne moremo npr. v trgovino, k frizerju ali na prireditve. Težave se pojavijo, ko posamezniki pravil ne upoštevajo. Ni jim pomembno, da so sprejeta zaradi zaščite zdravja in življenja, kot smo ga bili vajeni. Ugrablajo možnost vrnitve v utečene načine in hote ali nevede vzpostavljajo pravila močnejšega in glasnejšega. Šteje to, kar je v njihovih očeh dobro zanje.

Pred letom dni so se dnevnoinformativne oddaje začenjale z udarno novico – domovi za starejše žarišča okužb. Danes so prispevki o okužbah na tretjem ali manj pomembnem mestu. Zdelo se je, da virus ne ogroža aktivne populacije, mladih, ampak je nekje na obrobju. Sedaj, ko se je, tudi zahvaljujoč nespoštovanju pravil, razsejal v vse pore življenja, bi želeli zaprtje. Koliko tistih, ki niso spoštovali pravil ali so jih celo izigravali, sedaj pomaga v bolnišnicah? O tem, koliko tistih, ki so bili proti vsemu, sedaj išče pomoč pri tistih, ki so jih prej žalili, raje ne razmišljam. Želim si, da bi bile razmere drugačne, da bi nam bilo dobro drugega vsaj toliko pomembno, kot nam

Naj nas pandemija poveže v prizadevanjih za dobro.

je pomembno dobro za nas. Potem bi brez težav pokazali dokazila o izpolnjevanju PCT pogoja, si nadeli masko, razkužili roke ali pa se samoizolirali, dokler vse ne mine. Oboje pa ne gre; ne moremo vsega omalovaževati in hkrati živeti, kot smo pred virusom. Želim si, da bi nas pandemija povezala v prizadevanjih za dobro. A je razkrila oholost sodobnega človeka. V poplavi informacij je težko ločiti zrnje od plev, vsak pa je prepričan, da je njemu to uspelo. Lažje verjamemo všečnim apelom k navideznemu upor, boju za pravice, kot se prepričamo pri zanesljivih virih. Za to je potrebno nekoliko napora in kanček razuma, tega pa v današnjem času ne zmoremo več. Vse, kar moramo vedeti, je na Facebooku, drugih družbenih omrežjih ali v ozki

skupini somišljenikov. Vsi smo neke vrste vstajniki, vsi širimo prave resnice, saj vsi vemo več in bolj prav kot drugi.

Prosim, prižgite luči. Morda se boste počutili bolje od mene v avtocestni zgodbi na začetku. Ne glede na to bo tudi po pandemiji treba živeti skupaj. Če bomo vsi pravočasno prižgali luči, utegne biti celo lepo. Saj prihaja advent – čas veselega pričakovanja.

Ps: Prispevek je nastal v času prisilnega počitka po prejemu tretjega odmerka cepiva proti okužbi z virusom SARS-CoV-2. •

Božja beseda v vsakdanjem življenju

pripravila ekipa Iskanja

Daš lahko vse.

Ob nedeljah se mladi redno srečujemo v pogovorni skupini **Iskanja**, kjer skupaj razmišljamo ob nedeljskem evangeliju in pridigi g. Petra Žaklja. Na srečanju si podelimo, kar nas nagovarja. Srečanja in skupno iskanje nas bogatijo in nam pomagajo, da se ob evangeliju bolj ustavimo. Vedno se nam odpirajo novi pogledi ob že znanih odlomkih, hkrati pa za nas evangelij postaja konkretnejši, razumljiv in uporaben v vsakdanjem življenju. Ob razmišljanju in pogovorih o evangeliju odkrivamo tudi naše zgrešene poglede nanj in na vero. Večkrat si namreč mislimo, da je »snov že osvojena«, pa ni tako. Hvaležni smo, da lahko tako skupaj rastemo v veri, v osebnem odnosu do

Boga in do bližnjih. Prav skupni pogovori nas vabijo, da smo v vsakdanjem življenju še bolj konkretni, živi in dejavni v ljubezni.

V drugem delu naših srečanj se ustavimo ob vprašanju, kako bi lahko nedeljsko Božjo besedo približali drugim. Skupaj sestavimo misel in poiščemo primerno fotografijo, ki povzemata evangelij, pridigo in naša razmišljanja. Oboje skupaj oblikujemo v celoto in misel objavimo na družbenih omrežjih z željo, da bi nagovorila tudi druge ljudi in jih spodbudila k razmišljanju. Nedeljska misel tudi nas vabi, da med tednom pri skupnem delu spodbujamo drug drugega in evangelij živimo konkretno. Na

podlagi naših razmišljanj se vsak teden rodi še lepa misel, v Centru za družine Mirenski Grad pa še spodbuda za družine in vsak teden nova uganka. Ena od mnogih ugank se glasi takole:

Dan se krajša in tema
hitro nas preganjat' zna.
Da več časa bi dobili,
smo si uro premaknili.
A v naravi vsaka stvar
ima svoje mesto in je dar.
Narava nas vedno nečesa uči,
le kaj nas naučiti tokrat želi?

Če sonce ne bilo bi kot svetilo,
luno bi nam zatemnilo.
In kakšno to bi b'lo nebo,
če še zvezd ne bi bilo?
Povsod bila bi le tema,
ki nam potolkla bi duha.

Tudi mi smo kot nebo,
včasih bolj, včasih manj svetli smo.
Vsak mora kdaj kot sonce biti,
močno svetiti in voditi,
včasih pa kot luna tiho biti
in se od drugega učiti.

Zvezde, ki visoko so,
hrepenenja nam predstavljajo.
Ta so težka, a brez njih,
brez smisla bil bi vsak naš dih.

Kdaj si luna, kdaj si sonce?

_____,
pravo vlogo boš izbral.

Kaj menite, kakšna je rešitev uganke?

- Če resnico boš iskal
- Če lepo se boš držal
- Če boš drugim hvalo dal

Reši uganko!

Mladi se radi srečujemo v skupini **Iskanja** in iščemo skupaj. Hvaležni smo Petru Žaklju, da nam vedno ponudi svež pogled na evangelij.

Tudi vas lepo vabimo k branju nedeljskih pridig <https://mirenski-grad.si/sl/evangelij-in-pridiga/> in k osebному premišljevanju ali razmišljanjem, ki jih lahko delite z nami v komentarjih na spletu. •

Ljubezen do sebe

Biti lučka nekomu

Petra Hubad Gabršček

»Življenje je treba živeti in vselej moramo biti radovedni. Nikdar, iz nobenega razloga ni treba življenju obrniti hrbta.« Eleanor Roosevelt

Kako zelo je to res! Nikoli ne bom pozabila stanovalke v Domu sv. Katarine, ki je nekega dne prišla k meni na recepcijo in mi z vso vznemirjenostjo rekla:

»Gospa, »tuki« se dogajajo čudeži, vam

povem!« Seveda sem jo vprašala, kaj se je zgodilo. In gospa je povedala: »Veste, tisti gospod, ki je prišel k nam, ki je samo ležal in nič ni mogel! No, on HODI, gospa, HODI! Sestra Polona je naredila čudež iz njega, vam povem! On, ki smo ga samo gledali in čakali, če bo sploh zjutraj še z nami, zdaj HODI! Vam povem, da ne vem, kaj sestra dela z njim, z nami ... Ona ima tak dar, tako razumevanje za nas. Vsem da čas, nas pogleda, pa se pogovarja z nami. In je iskrena do nas, ki smo tukaj. In se spomnim, kako je meni rekla: 'Gospa, za vami je težka bolezen, sprejmite voziček, ker je sedaj on za vaše noge. Z njim boste samostojni.' Koliko mi je to pomenilo! In

Človeška bližina v Božji ljubezni dela čudeže.

mi še sedaj, saj vidite, da se sama vozim z njim! In sem ji hvaležna in mi vsi, ker je res dobra. Ampak jaz delam velik' stvari še sama, on, vam povem, on je pa čudež! In ga je dala na tisto držalo in sta šla. Ko bi vi videli njegov nasmeh! Nam so se vsem kar usta odprla! In smo mu vsi ploskali, vsi navijali zanj! In ja, čudeži se dogajajo, čudeži so! Ne morem verjeti!«

Se vam je naježila koža? Tudi meni se je, po vsem tem času, ki je minil od dogodka ...

Kolikokrat pridemo v življenju do točke, ko nas dogodki pripeljejo tako daleč, da bi obupali. Ko sami ne vidimo več naprej, ko

tudi drugi – domači, prijatelji ... – morda ne vidijo več upanja. Srečni in predvsem hvaležni smo lahko, če se nam potem nenadoma nekje na tej poti pojavi majhna lučka. Lučka, ki nam da nov zagon, ki v nas prebudi tisti, morda še zadnji žarek upanja – morda upanja v naše življenje, zdravje, morda v samo človečnost ljudi in s tem povezano srčnost do drugih. In postanemo radovedni, radovedni do sebe, do soljudi. Morda pa nam bo le uspelo? In nam. Dokaz lahko preberemo.

»Človekovo življenje ni samo njegovo. Kdor ga hoče oblikovati, mora imeti pomoč svoje okolice ali pa mu bo spodletelo.«
Rabindranath Tagore

K temu bi dodala samo še to, da je treba imeti tudi vero v molitev. Pravijo, da vera premika gore. Kako na to gledate vi? Na vero, ki je v nas samih; na vero drugih v nas in naše zmogljivosti, sposobnosti? Dovolj je ena sama lučka. Naj bo vsakomur od vas in od nas vseh namenjena vsaj ena taka lučka. •

»Lučka, ki nam da nov zagon, ki v nas prebudi morda še zadnji žarek upanja ...«

Nekaj utrinkov iz Doma sv. Katarine, Mengeš

Petra Hubad Gabršček

Poletje v Domu sv. Katarine smo preživeli mirno. Končno so naši stanovalci – po vseh omejitvah, ki so jih imeli zaradi priporočil države – lahko k sebi stisnili svoje vnuke, pravnuke, prapravnike. Kako nepozabno je bilo gledati solze v očeh tako enih kot drugih, ko so se objeli in šli na vrt! Samo upamo lahko, da so si tako vsaj malo olajšali dušo in srce ...

Manjkajočih objemov, dotikov in poljubov žal ne bo možno nadoknaditi nikoli, vendar gremo z upanjem in vero naprej, da do tega ne pride več.

V Domu smo imeli kar veliko praznovanj častljivih obletic, od 89 let naprej. Toliko tort v enem mesecu ne pomnimo, toliko nasmejanih obrazov, toliko sreče! Dragi stanovalci in drage stanovalke – še na veliko rojstnih dni!

Imeli smo tudi dva nastopa. Konec avgusta so stanovalci lahko prisluhnili citrarski skupini Notice. Naši sestre Mariji Pavlišič, dolgoletni misijonarki na Madagaskarju, so pripravili tudi presenečenje – zapeli in zaigrali so ji pesem Vse najboljše.

Voščilo sestram usmiljenkam ob njihovi 100-letni prisotnosti v Mengšu

Takoj v septembru pa smo imeli obisk ljudskih pevcev, ki delujejo v kulturnem društvu Hiša čez cesto. Ker je bilo toplo dopoldne, smo vse stanovalce pripeljali na vrt, kjer so prisluhnili starim, vendar kljub temu nam nepoznanim ljudskim pesmim. Lahko priznamo, da smo poznali samo eno pesem ter njihovo zadnjo, ki so jo posvetili našemu domu in Mariji. Sestre so pevce povabile na ponovni obisk in vsi upamo, da bomo to lahko tudi uresničili.

Septembra smo v Domu končno praznovali tudi 100-letnico sester usmiljenk v Mengšu. Posebna sveta maša je bila v župnijski cerkvi sv. Mihaela, kjer so sestre na zanimiv način prikazale svoje poslanstvo, svojo bit. Ali kot

Nastop citrarske skupine Notice

je rekel moj sin: »Zdaj vem, zakaj je ena ležala na tleh. Da so pokazale, da pomagajo drugim. Sem se že kar ustrašil, da ne bo nihče prišel, no, pa so ...«

Sedaj je jesen za nami, kostanjev piknik smo imeli zaradi varnosti kar na oddelkih; kljub temu je tako lepo dišalo po pečenem kostanju! Bojim se, da tisti dan kosilo ni šlo najbolj v slast ...

Zdaj se že pripravljamo na konec leta. Božične voščilnice so v izdelavi, prav tako že zbiramo ideje za izdelke, ki bi bili zanimivi za božična darila. Stanovalce čaka še nekaj dejavnosti, s katerimi jim bomo popestrili dni in poskrbeli za njihovo zdravje.

Z veliko optimizma in zaupanja vase in v Boga gremo zimi vse bolj naproti. Da le ostane tako. •

Pesem ljudskih pevcev je odmevala po domskem vrtu.

»Kakor sem jaz ljubil vas, tako se tudi vi ljubite med seboj!«

Pia M. Strle

Animatorji o jeziki ljubezni

Tako se je v nedeljo, 22. avgusta, že nekaj pred deseto razlegalo po Krasincu ob Kolpi, ko sem prispela tja. To pesem, ki se je povezovala s temo našega družinskega dneva, je veselo prepevalo nekaj animatorjev in otrok, medtem ko so se starši pogovarjali v manjših skupinah, drugi animatorji pa so pomagali gostiteljema pripravljati hrano za poznejši piknik.

Ko je bilo vse pripravljeno, so sledile kateheze, ki so bile ločene za starše, animatorje in otroke. Navezovala so se na knjigo Garya Chapmana *5 jezikov ljubezni*. Bile so izjemno zanimive, vsak izmed nas je lahko vsaj na hitro ugotovil, kateri jezik ljubezni govori on ali kateri izmed njegovih bližnjih in tako malo zrasel v odnosih. Starše pa sta s svojim pričevanjem obogatila in opogumila zakonca Brozovič. Temu je sledila še nedeljska maša na prostem.

Mmm, diši

Nato je bil kratek čas za malico, po njem pa velika igra, ki so se je lahko udeležili tako starši kot otroci. Obhoditi so morali

5 otočkov, za 5 jezikov ljubezni, in na vsakem opraviti nalogo, povezano z enim izmed jezikov ljubezni, da so si pridobili del sestavljanke, ki so jo na koncu sestavili. V igri so vsi vidno uživali, se bolje spoznali in nasmejali.

Potem pa sta bila meso ter zelenjava (končno) pečena in sledil je piknik. Na izbiro je bilo ogromno mesa, pečene zelenjave in solat. Vsak si je postregel, kar je želel. Ko smo do konca izpraznili vse lonce in krožnike, je bil za starše čas za kavico in klepet, za otroke pa čas, da skočijo v hladno Kolpo in se malce ohladijo.

Ko sem se z nekaj animatorji končno odpravila do vode, je bil tam že pravi žur. Otroci so v večini s »tarzanom« skakali v

Otroci v senčki za hišo

S starši sta svojo zgodbo poделila zakonca Brozovič

vodo, nekaj animatorjev pa jih je imelo na očeh. Na voljo je bil tudi sup in igra odbojke, v kateri so nas domačini (žal) premagali.

Ker se je ura nagibala že malo čez šesto, se je večina že odpravila ali pa začela odpravljati proti domu. Pri hiši, v kateri so nas gostili, smo se še zahvalili gostiteljema, da sta nas sprejela, jima pomagali pospraviti stvari in se poslovili drug od drugega,

Tako smo skupaj preživeli čudovit in duhovno bogat dan, na katerem smo imeli priložnost spoznati nove ljudi ali po dolgem času srečati stare znance in ustvariti veliko novih spominov. •

Poletimo v nebo

Zbrani pri Gospodovi mizi

Rajši grem v raj

Meta

Po letu in pol suše duhovno družabnih vikendov smo se zbrali v Domu duhovnih vaj Sveti Mohor, kjer smo preživeli čudovit sončen vikend. Spoznavali smo svetega Filipa Nerija, ki je zavetnik humoristov, priprošnjik nosečnic in zavetnik Rima. Iz njegovega življenja se lahko naučimo veliko: pomagati ubogim, preprosto živeti tako, kot nam Bog naroča. Poleg izčrpnih katehez, pogovorov, nočnega češčenja Najsvetejšega, prepevanja ter druženja sta bila z nami tudi Ana ter Urban in imeli smo se lepo. (Anamarija, Neža, Katarina)

Dela usmišljenja, hvala Ana in Urban

Le kdo je ...

Lep sončen vikend v prečudoviti naravi

Na duhovnih vajah smo spoznavali življenje svetega Filipa Nerija. Uči nas preprostosti življenja po zgledu evangelija. Zaradi svojega humorja je zavetnik humoristov. S svojo pozitivno naravnostjo je ljudem okoli

sebe predstavljal Boga kot ljubečega Očeta, ki nam vedno pomaga, da bi živeli pristno srečo. Uči nas sprejemati nevšečnosti in nezgode, ne da bi veliko razmišljali, zakaj. Dovolj nam je, da vemo, da je to, kar nam

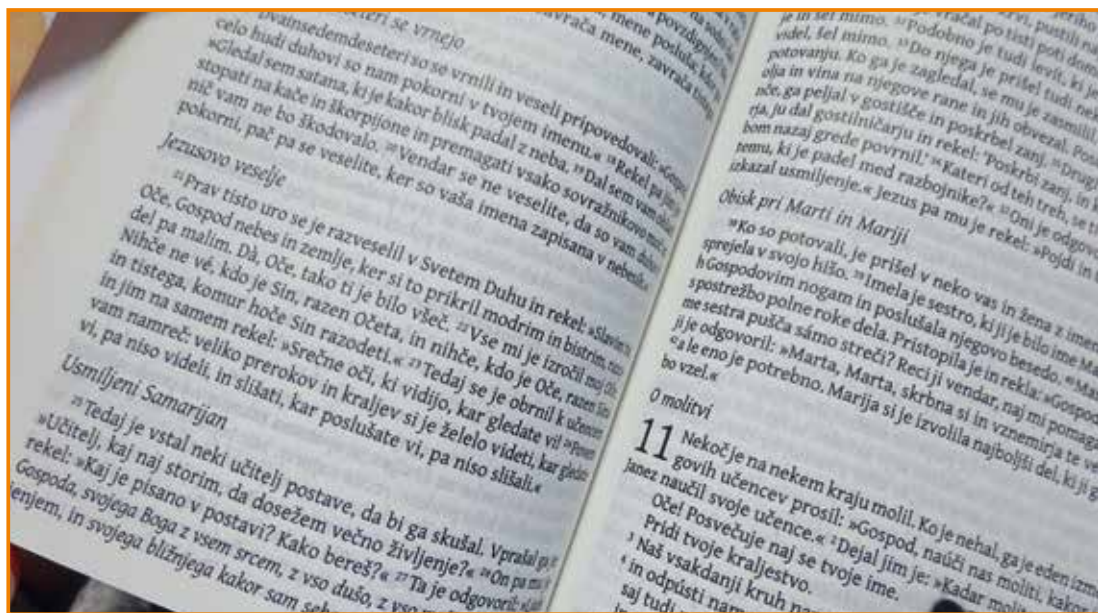
Novi kitaristi

Povezani

pošilja Bog, za nas vedno najboljše. Odločila sem se, da bom vse težave prepustila Bogu, sama pa se trudila po najboljših močeh. Opazila sem tudi pomembnost oznanjanja Boga vrstnikom, saj življenje brez Boga

vodi v pogubo. Želim si, da bi некоč vsi spoznali mogočno Božjo ljubezen. (Meta) •

Usmiljeni Saarijan nas uči.

Požar in poplava v dnevnem centru za brezdomce

Društvo prostovoljcev VZD

Letošnja jesen nam ne prizanaša. Konec avgusta smo imeli v Dnevnem centru za brezdomce požar na instalaciji. Komaj smo očistili in sanirali prostore ter namestili nove aparate, že nas je doletela poplava. Hud naliv konec septembra, ki je prizadel vso Ljubljano, ni prizanesel niti dnevnemu centru: voda je zalila vse prostore, tudi zavetišče, kjer biva sedem brezdomnih oseb. Poškodovanih oz. uničenih je več omar in aparatov, ki jih nujno potrebujemo za pomoč brezdomnim: pomivalni stroj, gospodinjski in industrijski pralni stroj, industrijski sušilni stroj, osebni računalnik, video snemalnik ter UPS naprave. Z vsem, kar imamo, želimo ravnati gospodarno, zato smo stroje zavarovali strojelomno. Tako huda poplava pa nas je povsem presenetila, zato za poškodovane stroje ne bomo prejeli odškodnine. Škode je za okrog deset tisoč evrov v poplavi in osem tisoč evrov v požaru.

30 cm vode je bilo tudi v zavetišču, kjer biva sedem brezdomcev.

Ker sami tako velikih stroškov ne zmoremo poravnati, vas pri tem prosimo za pomoč. Sredstva lahko nakažete na račun Društva prostovoljcev VZD: TRR: SI56 6100 0001 6125 821, sklic: 00 2021 09

Lahko pa tudi optično preberete QR kodo:

Najlepša hvala za vsak vaš dar! •

Meteorna voda je poplavlila vse prostore Dnevnega centra za brezdomce

Pospravljanje poplavljenih prostorov

Čiščenje DC po požaru

Po neprespani noči in vodi v čevljih, se prileže topel čaj

Tudi člani Krščanskega bratstva beremo

Blaž Romih

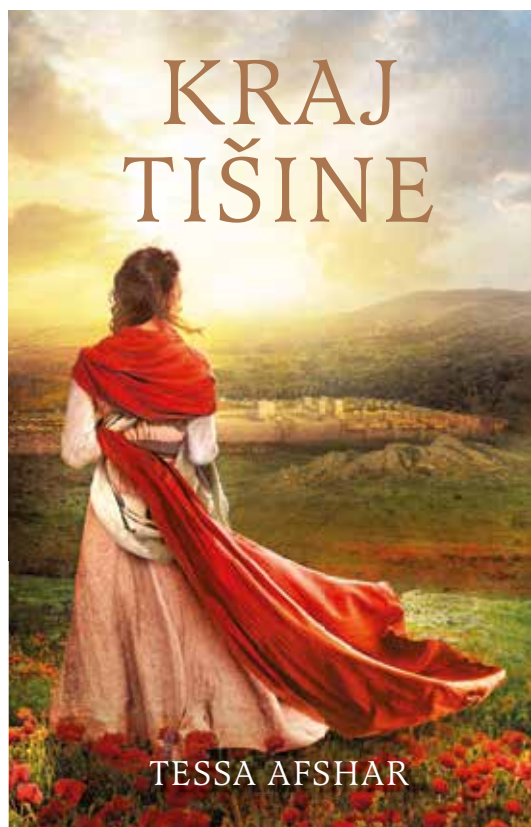

Tokrat kot prispevek Krščanskega bratstva za Vincencijevo pot prispevam obnovo knjige z naslovom *Kraj tišine*, s katero hočem pokazati, da lahko člani kljub invalidnosti, ki velikokrat ni samo telesna, ampak tudi duševna, opravimo kakšno nekoliko zahtevnejše intelektualno delo, čeprav pri tem včasih potrebujemo pomoč v obliki zvočne knjige ali nekoga, ki nam bere na glas.

Tessa Afshar je iranska pisateljica, ki je študirala teologijo. Njene knjige se prepletajo z osnovami Svetega pisma. Sam sem se z njenimi knjigami prvič srečal po priporočilu. Odtlej so njene knjige redno na moji knjižni polici. Način njenega pisanja mi je všeč, zato ker skozi svetopisemsko zgodbo zgradi glavni del svojih romanov.

Prebral sem knjigo *Kraj tišine*, kjer se glavna junakinja Eliana sooči s smrtjo svojega brata Jožefa, na katerega bi morala paziti. Ta dogodek povzroči še večji prepad med Eliano in njenim očetom ter jo zaznamuje vse do konca

kot da mi je bilo dano spoznati stvari, ki v Svetem pismu niso bile zapisane. Na primer Etan, Elianin zaročenec, se pojavi v Jairjevi hiši in se tako prepriča v Jezusovo odpuščanje in Božjo moč. Jezus je edini, ki po veliko neuspeh

Knjiga *Kraj tišine* iranske avtorice Tessa Afshar

zgodbe. Ta greh jo preganja tako hudo, da postane osamljena. V knjigi je povzeta Jezusova prilika o grešnici, ki se je dotaknila njegovega plašča in takrat je bila ozdravljena svojega greha. Ko sem v zgodbi prepoznal to priliko, sem bil presenečen. Nisem pričakoval, da bo pisateljica grešnico spremenila v Eliano. Čeprav je bilo ozadje zgodbe po vsej verjetnosti dodano, sem imel občutek,

zdravniških poskusih po Božji milosti ozdravi težave glavne knjižne junakinje.

Ta knjiga nam pokaže, da se je treba kljub preprekam in težavam, ki so sestavni del naših življenj, prepustiti Božjemu vodstvu in zaupati v njegovo moč. •

ŠDV morje 2021

Katarina Venko

Tudi na skupinsko fotografijo nismo pozabili

V zadnjih septembrskih dneh je 11 študentov Študentskega doma Vincencij in ravnatelj Tilen Prinčič dopustovalo na Pagu. Enotedenskih počitnic smo se zelo veselili, saj smo pogrešali družbo drug drugega. Dneve smo začenjali s sveto mašo, pri kateri smo razmišljali o pomembnih temah, s katerimi se študentje srečujemo v svojih življenjih – o hrepenenjih in kako jim slediti, o iskrenosti in sprejetosti, ki si jo vsi želimo, o poti in trpljenju, pred katerim ne smemo bežati. Po skupnem zajtrku, pri katerem so nas vsak dan pozdravile sladkosnede ose in maček Miki, smo se odpravili na plažo. Najraje smo se odpeljali v Novaljo, kjer smo lahko na bližnjem igrišču uživali v igranju odbojke. Na Pag smo se

pripeljali z dvema kombijema, zato smo se za igranje odbojke razdelili na ekipo prvega in drugega kombija. Dobljene točke smo proslavili z glasnim vzklikom »ja pa iiii«, ki smo ga s pridom uporabljali tudi ob drugih priložnostih. Vsak dan smo preizkusili novo družabno igro in se sproščeno pogovarjali. Dneve smo zaključili z okusno večerjo in petjem ob kitari. Na morju smo imeli priložnost načrtovati novo študijsko leto, pri čemer se nam je porodilo mnogo idej. Skupni teden smo sklenili s sveto mašo na Mirenskem Gradu ob godovnem prazniku svetega Vincencija Pavelskega. Strinjali smo se, da smo se imeli lepo in da smo hvaležni drug za drugega in doživeti teden. •

Prvi koraki

Rabela Muri

Novi prijatelji, nepoznani 'cimri', kuharski podvigi, sprehodi, čaji, molitev, družabne igre, celovečerci, nogometne tekme, formula 1, skupinski tek, peka piškotov ... Vse to in še več se dogaja pri nas, v študentskem domu Vincencij. Oktobra, ko sem prvič prestopila prag tega opečnatega doma, sem bila na trnih. Polna vprašanj o svoji novi cimri, kako se bova razumeli, ali si bom znala skuhati kaj užitnega, kakšno bo ozračje v »štuku«, bom dobila prijatelje? Verjetno smo »bruci« imeli enaka vprašanja, ki pa so se gotovo razblinila v drugem tednu, ko so nas sredi noči zbudili za neuradno brucovanje, ki ga lahko povzamem v enem stavku: V tem domu so zelo pomembni šport, petje, zgodovina prava in palačinke.) Ker pa je prav, da se bruci predstavimo, je sledilo tudi uradno brucovanje, kjer smo med sabo tekmovali v plesni, pevski, komični in kuharsko-pekarski točki. Med vsemi pripravami na tekmovanje, smo se novi študentje med seboj spoznali in takoj so vzklila nova prijateljstva. Ker je v domu zelo pomembna skupnost, smo na začetku študijskega leta imeli možnost, da se priključimo različnim interesnim skupinam. Od dramske, plesne, glasbene, ustvarjalne, roženvenske in športne do skupine za navdušence nad družabnimi igrami. Tako po manjših skupinah počasi spoznavamo sodomovce in utrip hiše.

Pred adventnim časom smo imeli možnost izdelovanja adventnih venčkov

Kot pravi naš moto »Eno srce, ena duša«, je v domu moč začutiti, da smo študentje kot eno. Pomoč sočloveku je vedno na voljo; ne samo za težke kolokvije in izpite, pač pa tudi taka, ki pomaga pri celjenju zlomljenih src in preživljanju slabih dni. Vedno pa se najde kdo, ki potrebuje to ali ono; za take težave pa je najbolj priljubljen domski mail, kjer se najde vse od smetane, izgubljenih čevljev do zamenjav v dežurni veži. V domu tako nikoli ni dolgčas, saj je vedno kdo v kuhinji, pripravljen za pogovor ob kavi ali čaju, včasih celo za partijo kart, v teh predprazničnih časih pa si včasih privoščimo tudi kuhančka, seveda ob prazničnih piškotih in dobri družbi. Med sodomovci se počutim zelo lepo sprejeto in komaj čakam vse skupne večerje, filmske večere, globoke pogovore, čajčke in druge dogodivščine, ki me še čakajo v nadaljnjih letih. •

Pripoved članice Združenja čudodelne svetinje – Otrok Brezmadežne

Slavica Urigel

Sem članica Združenja čudodelne svetinje – Otrok Brezmadežne. Izhajam iz številne družine, kjer so nas starši vzgajali v veri in spoštovanju do vsega in vsakogar. Kljub težkim časom so nas vsako leto popeljali z vlakom na romanje k Mariji Pomagaj na Brezje. Ob vsakem srečanju s to milostno podobo sem začutila njeno ljubezen in odhajala domov močnejša.

To mi je dano tudi danes, ko se v stiski zatečem k njej in doživim tako potreben mir.

Leta 2004 sem postala članica molitvene skupine za evangelizacijo, kjer sem spoznala tudi podobo Brezmadežne s čudodelno svetinjo in sem se včlanila v Združenje Otrok Brezmadežne. Odtlej redno molim k njej in se ji zahvaljujem za vse prejete milosti, kakor tudi za vse preizkušnje.

Aprila 2016 sem od duhovnika Franca Rataja, lazarista, prejela povabilo na izredno srečanje Otrok Brezmadežne pri Sv. Jožefu v Celju. Na tem srečanju sem prejela posebno milost, saj sem bila imenovana za članico Narodnega odbora Združenja za Slovenijo. Ko sem

pozneje to premišljevala, sem spoznala, da me je Brezmadežna izbrala za svojo tesnejšo sodelavko. Svoje poslanstvo sem sprejela z veliko ljubeznijo in gorečo željo, da sledim njeni poti, da redno molim Večno devetdnevnicu, nosim čudodelno svetinjo, opravljam dela krščanske ljubezni, predvsem pa to, da širim to molitev in češčenje Brezmadežne in zaupanje v njeno materinsko priprošnjo.

Močno sem tudi začutila, da me je Brezmadežna izbrala, da ji pokažem svojo hvaležnost, zato sem tudi začela iskati nove člane Združenja.

Nastala je skupina, ki je hitro rasla in 2. junija 2016 smo začeli molitev Večne devetdnevnic v Trbovljah, v cerkvi Sveta Marija – Trbovlje. Skupina, ki danes šteje 48 članov, se srečuje vsak torek in pridno moli za različne potrebe naših ljudi.

Z dovoljenjem župnika Franca Ornika iz župnije Srca Jezusovega v Hrastniku sem 28. avgusta 2021 molitev Večne devetdnevnic začela tudi v tej župniji. Tega sem zelo vesela, saj se nas je že tistega dne zbralo 12 molivcev. Število tudi tukaj vztrajno raste in upam, da se nam bodo novi člani še pridruževali. Zbiramo se vsak petek pred večerno mašo in kot ena družina Otrok Brezmadežne častimo Boga in njegovo mater Marijo.

Neizmerno sem hvaležna Brezmadežni, da me je izbrala za to poslanstvo, saj ob vsakem srečanju čutim, kako nas ona sama povezuje s svetovno družino Otrok Brezmadežne.

Upam, da se bomo v skupni molitvi še naprej izročali njeni dobroti in ljubezni in z iskrenimi ter predanimi srci radostno vzklikali s klicem, kakor je sama naročila, da naj bo izpisan na njeni svetinji – O Marija Brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!

Vsem Otrokom Brezmadežne po naših krajih, po Mariji, Zvezdi evangelizacije, pošiljam prav prisrčen pozdrav. •

Ko Te prepoznam v obrazu ubogega

s. Barbara Peterlin MS

Pred nekaj tedni je na vrata lazaristov v Kijevu pozvonil nov kandidat. Čudili so se, kako jih je našel, ko pa še nič ne ve o sv. Vincenciju. Mene to ni kaj dosti presenetilo, ker tudi sama ob vstopu v samostan o sv. Vincenciju nisem vedela skoraj ničesar. Poznala sem ga s slik in kipov ob obiskih sester, kaj več pa ne. Počasi sem ga spoznavala iz knjig, predavanj, pripovedovanj. Bil mi je všeč, resnično navdušil pa me je šele z leti, ob služenju ubogim.

V meni je bila velika želja pomagati najbolj ubogim. V tistem času so bili zame to bolniki, saj so odvisni od pomoči drugih. To je bil razlog, da sem se vpisala na srednjo zdravstveno šolo. Delo z bolniki se mi je zdelo tako moje, da sem si ob koncu študija ob Božjem klicu želela najti red, ki služi bolnikom.

Spomnim se negotovih začetkov dela v bolnišnici in v domovih za starejše. Delo me je veselilo in mi prinašalo veliko zadovoljstva. Počasi, iz dneva v dan, pa je postajalo enolično. Vedno eni in isti obrazi, dan je bil podoben dnevu v svoji sivini. Delo, ki sem ga prej ljubila, mi je postajalo težko. Ljudje s svojimi težavami so me odbijali. V srce se je prikradlo nezadovoljstvo in nemoč. Delala sem le še iz nuje. V takem položaju sem sem sedela v kapeli in molila ob dnevnem

Po končanem delu ponudimo tudi čudodelno svetinjo

odlomku. Poslednja sodba. Dotlej sem se ob tem odlomku le obsojala. Le kaj mi ima povedati tokrat?

Na moje veliko začudenje sem takrat od Gospoda prejela veliko milost. Razodel se mi je tako, da me to veselje spremlja in osrečuje še danes. Podaril je smisel mojemu služenju. Pokazal mi je, da zelo preprosta dela, ki jih naredim ostarelim vsak dan, naredim pravzaprav njemu samemu. Da se je srečati z Njim zelo enostavno. Da me čaka v obnemoglem starcu, ki s svojimi nogami ne more več priti v jedilnico, da bi se okrepil z jedjo. Ko ga presedem z bolniške postelje na invalidski voziček, pripeljem v jedilnico in

postrežem z obrokom, pravzaprav nahranim lačnega. Ko bedim ob postelji umirajočega, ki ne more več narediti niti požirka vode, lahko pa mu še osvežim ustnice z nekaj kapljami tekočine, pravzaprav dajem piti žejnemu. Da me čaka v dementnem bolniku, ko ga potrpežljivo poslušam in usmerjam, ko ne prepozna več niti svojih svojcev in je postal tujec še samemu sebi. Da oblečem nagega, ko bolniku ob polni omari oblek zjutraj prinesem sveže oprana in zlikana oblačila ter mu pomagam, da si jih s trudom še počasi nadene. Da me nemočen čaka, da mu prinesem tako pričakovana zdravila iz lekarne, ki bi mu vsaj malo olajšala njegovo bolečino. »V tako preprostih dejanjih me vsak dan znova čakaš, Ti moj Gospod, tiho, neopazno in hvaležno. Kako dragoceno, da Te lahko srečam na vsakem koraku, od ranega jutra, do poznega večera. In da za vse to daješ plačilo – večno življenje.«

Prosila in želela sem si malo – delati z bolniki, Gospod me je uslišal in mi še navrgel veliko več – duha sv. Vincencija, ki v vsakem človeku prepozna njegovega Stvarnika. »Ko Te danes srečujem v na rob družbe odrinjenih brezdomcih, se čutim neizmerno hvaležno, da si nadevaš podobo malih, nikomur potrebnih. V večji nemoči je človek, hitreje Te lahko prepoznam.« Pred leti sem stopila v bolniško sobo. Ena od sester je strigla brezdomca. Ustavila sem se ob postelji, kjer je negibno ležal bolnik. Izpod dolgih las je zrl dobrohotni pogled, usta, ki jih je obdajala dolga črna brada, so se le še premikala, glasu pa že ni bilo moč slišati. Z ustnic sem razbrala, da mu je ime Saša. Dogovorila sva se, da ga lahko umijemo. Po končanem delu sem mu okoli vratu obesila čudodelno svetinjo. Razumela sem, da so mu ure štete in je treba poskrbeti tudi za dušo. Izvedela sem, da ni krščen,

vendar bi želel biti. Čez nekaj minut je bil ob njegovi postelji že duhovnik, pa tudi vseh ostalih pet brezdomcem, ki so bili skupaj z njim v sobi. Saša, na čigar obrazu je bilo zelo lahko prepoznati poteze našega Gospoda, je bil pripravljen na prehod v večnost. Ko je čez teden dni v to bolniško sobo vstopil naš prostovoljec, so mu brezdomci z velikim žarom pripovedovali, kakšno srečo je imel Saša, saj ga je Gospod le nekaj ur po sv. krstu poklical k sebi.

Včasih so nam Gospodove poteze bolj prikrite. Zakriva jih nespoštovanje, nezadovoljstvo, zahtevnost, pa tudi naša zaskrbljenost, utrujenost, nerazpoloženost in še marsikaj. V Centru za brezdomce prevezujem rane. Jezim se na brezdomko, ker cel teden ni prišla na prevezo in se je ves dotedanji trud spridil. Ko popoldne sedem k molitvi, v duhu slišim besede: »Čeprav me danes nisi prepoznala v brezdomki, ko si ji previjala rane, sem bil vendar navzoč tudi v njej in sva se že srečala.« Kakšna tolažba! Čeprav se nisem zavedala, je bil Gospod navzoč. Ko brezdomki previjam noge naslednji dan, jo pogledam in si mislim: »Tu si, Jezus, v njej.« Kako lepo! Delo je takoj bolj veselo in Gospodova navzočnost me žene, da vztrajam.

Vesela sem, da se z Jezusom vsak dan lahko srečujem v molitvi, da se z njim družim ob Božji besedi in ga smem prejemati v sv. evharistiji. Zelo osrečujoče pa je zame tudi to, da se ga ravno tako lahko dotikam, ko negujem povsem nemočnega bolnika, da se mi daje v roke, ko oblačim premraženega brezdomca in ga zaznam v pogledu hvaležnega umirajočega, ki je po dolgih dolgih letih končno prejel tudi mir in odpuščanje. •

Bl. Marko Anton Durando, duhovnik Misijonske družbe, 1801–1880

Iz knjižice s kratkimi življenjepisi svetih in blaženih Vincencijanske družine

Marko Anton Durando je bil rojen v Mondovi v italijanski pokrajini Piemont 22. maja 1801. Ko je že študiral teologijo, je pri 17 letih zaprosil za vstop v Misijonsko družbo. Za duhovnika je bil posvečen 12. junija 1824. Imel je veliko željo, da bi šel v misijone na Kitajsko, vendar se mu želja ni uresničila.

Leta 1829 je bil poslan v Turin, kjer je bil leta 1831 imenovan za predstojnika skupnosti lazaristov. Ker je Napoleon zatrl verske ustanove, je bilo veliko težav. Prilagodil je opuščeni samostan, v katerem so nato potekala srečanja za duhovnike in laike. Obiskovali so ga številni svetniki, med njimi Jožef Cafasso, Janez Bosco, Leonard Murialdo ter Jožef-Benedikt Cottolengo, katerega je v njegovih delih in njegovi duhovnosti tudi navdihoval duh sv. Vincencija Pavelskega.

Oče Durando je pripomogel k razvoju usmiljenk v Italiji in bil leta 1833 imenovan za ravnatelja torinske province hčera krščanske ljubezni, ki so jo sestavljale italijanske in nekaj francoskih sester. Po njegovi zaslugi se je število sester v Italiji povečalo. V nekaj letih je bilo ustanovljenih okrog dvajset novih skupnosti in provinca se je širila.

Hkrati je za mlade ustanovil Družbo čudodelne svetinje in od tu so izvirali novi poklici.

Congregatio Missionis

Leta 1837 je bil imenovan za vizitatorja Severne province Misijonske družbe v Italiji. Leta 1865 je ustanovil sestre trpljenja Jezusa iz Nazareta, ki se imenujejo nazarenke, ker se posvečajo češčenju Jezusovega trpljenja; 21. novembra 1865 je soustanoviteljici Luisi Borgiotti zaupal prve postulantke. Družba ima namen noč in dan služiti in pomagati trpečim.

Leta 1822 je bilo v Lyonu v Franciji ustanovljeno papeško združenje za širjenje vere. Marko Anton in lazaristi so to združenje širili v Italiji.

Marko Anton Durando je umrl v Torinu 10. decembra 1880. 20. oktobra 2002 ga je Janez Pavel II. prištel k blaženim. Njegov god praznujemo 10. decembra. •

Sveti in blaženi

Vincencijanske družine

Priročna knjižica s kratkimi življenjepisi svetih in blaženih VD je septembra 2021 (za interno uporabo) izšla pri Založbi Salve. Dobiti jo je možno pri sestrah usmiljenkah, Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče (hkl.provincialat@rkc.si).

»Knjižica ni leposlovno delo. Skromno in kolikor mogoče zvesto nas popelje v življenje mnogih, ki so svoje življenje tako ali drugače podarili Bogu in ga s tem proslavili. Nam pa daje priložnost, da jih ohranjamo v spominu in se ob njihovem zgledu tudi sami navdušujemo za lepoto vincencijanske karizme.«

(S. Francka Saje, Spremna beseda)

Božično voščilo

Pričakovanje, ki raste iz dneva v dan, z vsako na adventnem venčku prižgano svečko. Z vsako molitvijo v toplih sklenjenih dlaneh, ki upajo in čakajo, ki odsevajo tiho željo srca, da dočaka. Da pripravljeno in odprto dočaka Luč, Jezusa, ki prinaša upanje in obenem pogreje srce. Naj v teh praznikih Njegova lučka vzplamenti tudi v tebi in ti srce objame z vero, upanjem in ljubeznijo. Blagoslovljene božične praznike tebi in vsem tvojim.

Špela iz MVM,
v imenu uredništva Vincencijeve poti

